

மக்கள் இலக்கியம்

மக்கள் சார்பு நின்று
மக்கள் எரித்துக் கற்று
மக்கள் கையில் நல்கும்
‘மக்கள் இலக்கியம்’ ஏடு!

மக்கள் இலக்கியம்
—ஆசிரியர் குழு—
வி. சின்னத்தம்பி
பொன். பொன்ராசா
த. பரமலிங்கம்

மலர் 1

1982 ஐப்பசி - கார்த்திகை - மார்கழி

‘விலை 2-50

இதழ் 1

இலக்கியக்காரரின் இன்னல் தணிக்க நான்கு கோரிக்கை

இலக்கியக்காரர்களிடையே வேறுபாடான கொள்கைகளும் அவ்வக் கொள்கைகளுக்கேற்றதான அமைப்புகளும் நடைமுறைகளும் இருக்கின்றன என்பது கசப்புடன் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். இவைகள் இருப்பதற்கான காரணிகள் பற்றியதோர் விரிவுரை அவசியமற்றது. அவைகளைத் தீர்த்து இலக்கியக்காரரிடையே நிரந்தரமானதும், இறுக்கமானதுமான ஒரு ஐக்கியத்தை ஏற்படுத்துவதென்பது இப்போது நடைமுறையோடு ஒட்டியவர முடியாததாகும். சமூகத்தைப் பிளவுபடுத்தி நிற்கக் கூடிய சகல அம்சங்களும் சகல கலை இலக்கியக்காரர்களிடையேயும் தோற்றியிருப்பது சமூக அமைப்பின் நியதியுமாகும். ஆயினும் சராசரி மனிதனைவிட சற்று மேலான அளவுக்கு அவர்கள் தங்களை வளர்த்துக் கொண்டிருக்காவிட்டால் அவர்கள் இலக்கியக்காரராக வந்திருக்கவே முடியாது என்பதை வைத்துக் கொண்டு குறைந்த பட்ச அளவுக்குத்தானும் தம்மைச் சுற்றியும் அவர்கள் நோக்க வேண்டும்.

ஏற்கெனவே தங்களை முழுமையாக இலக்கியத்தில் நிரந்தரமாக்கிக் கொண்டவர்கள்; கணிசமான அளவுக்கு இலக்கிய படைப்பு ஈடுபாடு கொண்டவர்கள்; படைப்புச் சிந்தனையால் மனது நிறைக்கப்பட்டு எழுத இப்போது முற்பட்டிருப்பவர்கள்; தரமான இலக்கியங்களைத் தேடி எடுத்து படித்து விமர்சிப்பவர்கள் ஆகிய பிரிவுகளை அகற்றிவிட்டுப் பார்க்கும் போது மொத்தத்தில் எல்லோருமே இலக்கியக்காரர்களாவர். இவர்களைல்லாம் சுதந்திரமாக எழுதவும், விமர்சிக்கவும் வாய்ப்புக்கள் இல்லை. பழம் பெரும் எழுத்தாளர்கள் பலர் தங்கள் சுயமான சிஞ்ஷ்டிகளை பத்திரிகைகளிலோ நூலுருவிலோ வெளியிட முடியாமல் அவதியுற்று தங்கள் மனக்குமுறல்களை வெளியிட்டால் தங்களின் பெயருக்கு இழுக்கு வந்துவிடும் என்று மனதை அடக்கிக் கொண்டு பெருமை தேடிக்கொள்கின்றனர்.

ஒரளவுக்கு எழுத்துப் பரிச்சையம் வந்து விட்டவர்கள். தேர்மையான பிரசுரப்பாதைகள் அடைக்கப்பட்டிருப்பதனால் பிரசுர ஆசைக்கு அடிமையாகித் தங்கள் மன உண்மைகளை விட்டுக் கொடுத்து பிரசுர இடங்களைப் பிடித்துக் கொள்ள முற்படுகின்றனர். சமூகத்தில் நாளாந்தம் நடந்து வரும் நிர்ப்பந்தமான வாழ்வினைச் சாடி அழித்துவிடத் துடிக்கும் ஆர்வம் கொண்ட இளம் சந்ததியினரோ தாங்கள் எழுதுபவைகளைப் பிரசுரிக்க முடியாமையினால் மனமுடைந்து இலக்கிய நினைவுகள் உள்ளவிந்த நோயாளிகள் ஆகிவிடுகின்றனர். விமர்சகர்களோ மனச்சாட்சிக்கு மாறாக சமூக அமைப்புக் கேற்றப் போல விமர்சனம் செய்து தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்கின்றனர்.

இந்த விதங்களிலெல்லாம் நமது இலக்கியக்காரர்கள் சூழ்நிலையில் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். இந்தப் பாதிப்புக்குட்படாத இலக்கியக்காரர் நமது நாட்டில் இருக்கவே முடியாது. இதனை ஒப்புக் கொண்டு இந்தநெருக்குதலிலிருந்துவிடுபடும் அளவுக்குத்தானும் இலக்கியக்காரர்கள் பொதுப்பிரச்சனைகளுக்கான ஐக்கியத்தை முதன்மைப்படுத்த வேண்டும். அதற்காக சில பொதுக் கோரிக்கைகளை முன்வைப்பது பொருத்தமானது.

1 தமிழ்ப்பிரதேச மெங்குமுள்ள மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள். யாழ்ப்பாணம், வவுனியா, மன்னார், முல்லைத்தீவு, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு ஆகியவை. எமது எழுத்தாளர்களால் எழுதப்பட்டு வெளியிடப்படும் நூல்களில் கணிசமான தொகையினை விலை கொண்டு தங்கள் ஆளுமைக் குட்பட்ட நூல்நிலையங்களுக்கு விநியோகிப்பதன் மூலம் எழுத்தாளனை ஊக்குவித்து தமிழ் வாசகர்கள் எமது நாட்டு இலக்கியத்தைப் படிக்கின்ற வாய்ப்பினை ஏற்படுத்த வேண்டும்.

2 நூல்கள், சஞ்சிகைகளை வெளியிடும் எழுத்தாளர்களுக்கு அவற்றின் அச்சுக்கான கடதாசியை சலுகை அடிப்படையில் அரசிடமிருந்து பெற்றுத்தர மாவட்ட சபைகள் முன்வர வேண்டும்.

3 மாவட்ட அபிவிருத்திச்சபைகளுக்கான சகல விளம்பரங்களையும் இலக்கிய சஞ்சிகைகளுக்கும் கொடுத்து தவ வேண்டும்.

4 மாவட்ட சபைகள் தங்கள் ஆளுமைக்குட்பட்ட பிரதேசங்களில் உள்ள சகல உயர் பாடசாலைகளின் நூல்நிலையங்களிலும் இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் நூல்களை வாங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

இந்த நான்கு கோரிக்கைகளையும் பெருவதில் சகல இலக்கிய ஸ்தாபனங்களும் தனிப்பட்ட எழுத்தாளர்களும் ஒரேகுரலை எழுப்புவதென்பது சிக்கலான ஒன்றல்ல.

சகல இலக்கிய ஸ்தாபனங்களையும், தனிப்பட்ட இலக்கியக்காரர்களையும் இக்கோரிக்கைக்கு பொதுக்குரல் வைக்கும் வண்ணம் மக்கள் கலை இலக்கியப் பெருமன்றம் கேட்டுக் கொள்கிறது.

★ கலை இலக்கிய சமூகவியல் காலாண்டு இதழ் ★



இலக்கியப் பார்வையில் ஒக்டோபர் 21

1966 ஒக்டோபர் 21-ல் மனித உரிமைகள் கோரி, பின் தள்ளப்பட்ட மக்களாலும், முற்போக்காளர்களாலும் உயர்த்திப் பிடிக்கப்பட்ட பதாகை இன்று வரை உயர்த்திப் பிடிக்கப்பட்டே வருகிறது. அதன் தொடக்கத்திலிருந்து சாதி வெறிக் குண்டத்திற்கு பல உயிர்கள் பலியிடப்பட்டன. பல தியாகங்களுக்கிடாக மக்கள் நடத்திய வழிநடப்பு பல வெற்றிகளைப் பெற்றுக் கொடுத்ததோடல்லாமல் — “தியாகங்களுக்கஞ்சாத போராட்டமே வெற்றியின் சரியான பாதை” என்ற அனுபவத்தையும் தந்திருக்கிறது.

ஒக்டோபர் 21-ன் பாதிப்புக்களால் அருட்டுணர்வு பெற்ற நம் இலக்கியக்காரர்கள் இந்த மனித சத்தியை முதன்மைப்படுத்தி கலை இலக்கிய ஆக்கங்களைச் செய்து தமது பங்களிப்பினைத் தந்தனர். புதிய கலை வடிவங்கள் பிறந்தன. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத் துறையே புதுமை பெற்றதென்றே சொல்லலாம். இதற்குப் பின்னால், ஆங்காங்கே ஏற்பட்ட சிறு சிறு சீர்திருத்தங்களால் திருப்தி கண்டு “இனி சமூக ஒடுக்கு முறைகளுக்கு எதிரான கலை-இலக்கியங்கள் அவசியமற்றவை” என ஓய்ந்து போயினர். இந்த நிலைமையில் 1972ம்-ஆண்டுக் காலகட்டத்தில் தான் சாதி அடக்குமுறையின் பொய்த்தூக்கத்தை அம்பலப்படுத்தி ‘பஞ்சமர்’ நாவல் எழுந்த தெனலாம். “இது நூர்ந்து போன ஒன்றை மீண்டும் எரியவைக்கும் அடாத்தான முயற்சி” யென்று, இலக்கியக்காரர்கள் சிலர் குரல் வைத்தனர். இது தவறான குரலென்பது இன்று நிரூபிக்கப்படுகிறது.

மக்கள் இலக்கியம்

தலை, தலத்தில், சமுதாயம் தாலாண்டு இதழ்

மக்கள் இலக்கியம் மக்களாகிய உங்கள் கையில் இருக்கிறது. இது உங்களுடைய சொத்து. இதை விமர்சிப்பது, வழிநடத்துவது, வளர்த்தெடுப்பது ஆகிய சகல பொறுப்புக்களும் உங்களுடையதே. மக்களுக்கான சரியான இலக்கியத்தை மக்களுக்கு இனங்காட்டுதல்; அதை மக்கள் மத்தியில் எடுத்துச் செல்லுதல்; மக்களால் எதிர் நோக்கப்படும் பெருவாழ்வுக்கான மாற்றத்திற்குத் துணைபுரிதல் ஆகிய கொள்கைகளின் அடிப்படையில் அப்போதைக்கப்போது சமூக அமைப்பு முறைகளினால் வருவிக்கப்படும் சகல ஒடுக்கு முறைகளுக்கும் எதிராக இலக்கியக்காரனை எழுத “வழிகாட்டல் — செயல்படவைத்தல் — பங்காளியாக்கல்” என்ற உறுதிப்பாட்டுடன் மக்கள் இலக்கியத்தை உங்கள் கைகளில் தந்திருக்கிறோம்.

சுரேயர்குழு

சமீபகாலத்தில் மிருகவில் தென்னுதறிப்பு கொலைச் சம்பவத்திலிருந்து தொடங்கிய சாதி வெறி, எழுதுமட்டுவாளுக்கு நகர்ந்து சில உயிர்களையும் உடமைகளையும் பலி கொண்டு விட்டு — கட்டுவன், ஈவினை வரை வந்து, ஒரே மாதத்துக்குள் அண்ணாச்சாமி, இரத்தினம், ராசசேகரம் ஆகிய இளைஞர்களின் உயிர்களை எடுத்தது போதா தென்று, மீண்டும் தனது கோரநாக்குகளை நீட்டுகிறது. இந்த வேளை வெளிவந்த ‘பஞ்சமர்’ இரண்டாம் பாகம் மறுபடியும் இலக்கியக்காரர்களை அருட்டி விட்டிருக்கிற தென்பது உண்மைப்படுத்தப்படும் விதத்தில் சில நாவல்களும், சிறுகதைகளும், கவிதைகளும், கட்டுரைகளும் பிறந்து பெரும் சாட்சிகளாக நிற்கின்றன. “சமூக அடக்கு முறைக்கு எதிரான இலக்கிய வழி வேண்டியதில்லை” என்று கூறும் இலக்கியக்காரர்கள் சத்தியத்தின்பால் நின்று முடிவுகளை எடுத்துக் கொள்ளும் அவசியத்துக்குட்படுத்தப்பட்டுள்ளனர்.

இரண்டு பெரும் கோளங்களுக்கு நடுவே மிகச் சிறியதான ஒரு கோளம் நிற்கிறது என்பது உண்மையாயினும் பெரும் கோளம் இரண்டும் ஒன்றை ஒன்று நெருங்கிவரும் போது சிறிய கோளம் தானாகவே அழியும், அல்லது அழிக்கப்படும். இந்த நியதிக்கு இலக்கியப் பாதைகளும் உட்பட்டனவே.

நீதிக்கும் அநீதிக்கும் இடையிலான போராட்டத்தில் வெறும்பார்வையாளனாக, நடுநிலமையாளனாக சரியான இலக்கியக்காரனால் இருந்து விட முடியாதென்பதை சரித்திரங்கள் நிரூபித்துள்ளன. எனவே, சகல ஒடுக்கு முறைகளுக்கும் எதிராக இலக்கியக்காரன் தனது பேரொலி நகர்த்துவது மட்டுமல்ல மக்கள் பங்களாளாகி அவர்களின் அணிகளைப் பலப்படுத்தவும் வேண்டும்.

—சங்குசக்கரன்—

மக்கள் கலை, இலக்கியம்
பெரு மன்ற சார்பாக



வீ. சின்னத்தம்பி

'மக்கள் இலக்கிய' ஏடு உங்கள் கரங்களில் தவழ் கின்றது.

மக்கள் இலக்கியம் ஒரு கலை இலக்கிய, சமூக வியல் இதழ். ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் வெற் றிட மொன்றை இது நிரப்புகின்றது.

'மக்கள் இலக்கியத்' திற்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளிக்கும் இத்தகையதோர் ஏட்டை நடாத்த நீண்ட காலமாக எடுத்த முயற்சி நனவாகியுள்ளது.

நமது நண்பர்கள் 'மக்கள் இலக்கிய'த்தின் வளர்ச் சிக்கு பல்வேறு வழிகளிலும் உதவியுரிவார்கள் என்று நம்புகிறோம்.

'மக்கள் இலக்கியத்'தை முத்திங்கள் ஏடாக வெளி யிடுவதே எமது இன்றைய எண்ணம்.

நம் நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை எடுத்துக் கூறி மக்களுக்கு விடிவு மார்க்கத்தைக் காட்டி மக்கள் ஸ்தாபனரீதியில் அணிதிரளத் துணை புரிவதே 'மக்கள் இலக்கியத்'தின் நோக்கமாகும்.

கலையும் இலக்கியமும் பற்றி நாம் தெளிவான கருத்துடையவர்கள். அவை மக்களுக்குப் பயன்பட வேண்டும். மக்களின் போராட்டங்களின் பக்கம் நின்று உதவியும், ஊக்கமும் அளிக்க வேண்டும்.

கலைக்கும், இலக்கியத்திற்கும் அரசியல் சார்புண்டு என்ற கருத்துடைய நாம் கலை இலக்கியம் அனைத்தும் ஏதோ ஒரு வர்க்கத்துக்குச் சேவை புரிகின்றன என்ற மகத்தான கருத்தில் அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை உடையவர்கள்.

கலையும் இலக்கியமும் வாழ்வின் அடித்தளத்தில் கிடந்து அல்லலுறும் மக்களின் அவலங்களை எடுத்துக் காட்ட வேண்டும். அவர்களைச் சுரண்டி அடக்கி, ஒடுக்கி, இம்சித்து இன்ப வாழ்வு வாமும் ஒரு சிலரை அம்பலப்படுத்த வேண்டும். ஏழைப் பொது மக்கள் தமது எதிரிகளுக்கு எதிராகப் போர்க் கொடி உயர்த்

ஈழத்து

மக்கள் இலக்கியத்தின் இன்றைய பணி

தத் துணைபுரிய வேண்டும்; தொழிலாளர்களும் விவ சாயிகளும் மற்றும் உழைப்பாளி மக்களும் தொடுக்கும் போராட்டங்களுக்கு ஆதரவளிக்க வேண்டும்.

மனிதனை மனிதன் சுரண்டுவதில்லாத புதியதோர் சமுதாயத்தை நோக்கி முன்னேற கலையும், இலக்கிய மும் உந்துதல் அளிக்க வேண்டும்.

இதுவே எமது இலக்கிய நோக்கு.

இதுவே எமது சமுதாய நோக்கு.

இதுவே எமது அரசியல் நோக்கு.

இங்கு எமது இலக்கியம் அரசியலாகின்றது.

இந்தக் கருத்தை மார்பில் தட்டிப் பகிரங்கமாய் பிரகடனம் செய்கின்றோம்.

இப் பணியில் எம்முடன் ஒன்று சேர்ந்து உழைக்க வாரீர்!

□ □ □

நாட்டின் செல்வத்தைச் சிருஷ்டிக்கும் உழைப் பாளி மக்கள் உண்மை அர்த்தத்தில் நாட்டின் எஜ மானர்களாக வேண்டும்.

உலகம் பூராவும் இத்தகைய சமதர்ம ஆட்சி ஏற் பட வேண்டும். நாம் விரும்பும் இந்த மாற்றம் சமா தான முறையில் ஏற்பட முடியாது. ஏற்பட்ட வரலாறு கிடையாது. புரட்சிகரமான போராட்டத்தின் மூலந் தான் ஏற்படும்.

இந்தக் கருத்தை ஏற்று அதற்காகப் பாடுபடு வேரீர் நாம். மக்கள் இலக்கியம் உழைப்பாளி மக் களின் இலக்கியம்; போராட்ட இலக்கியம்; புரட்சிகர இலக்கியம்.

பல்வகை மக்கள் எதிரிகள் சிங்கள தமிழ் மக்கள் மத்தியில் இனவெறி என்ற நச்சைப் பரப்பி நாட்டு மக்களின் முன்னேற்றத்தைத் தடுத்துள்ளனர். உழைக் கும் மக்களைச் சிங்களவர் தமிழர் என்றும், இலங் கைத் தமிழர் இந்தியத் தமிழர் என்றும் இன்னவா ரெல்லாம் பிரித்து பிற்போக்கு வாதிகள் நாட்டில் தமது ஆட்சியை நடத்தி வருகின்றனர்.

மக்கள் இலக்கியம் இந்தப் பிளவுகளை ஒட்டித் தெளிவான நிலைப்பாட்டை எடுத்து சகல இன உழைப்பாளி மக்களும் ஒத்துழைத்துப் போராடுவதற்குத் துணைபுரிய வேண்டும்.

தமிழ் மக்களில் கணிசமான தொகையினர் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களாவர். இவர்களின் பெரும்பான்மையோர் உழைப்பாளி மக்கள்; அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள்; சுரண்டப்படும் மக்கள்; சாதாரண மனித உரிமைகள் கூட இல்லாத மக்கள்.

இந்தத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் உரிமைகளுக்காகக் குரல் கொடுப்பது ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் இன்றியமையாத பணிகளில் ஒன்றாகும். தாழ்த்தப்பட்ட தமிழ் மக்களின் உரிமைப் போராட்டங்களுக்கு ஆதரவு என்ற அடிப்படையிற்றதான் நாம் விரும்பும் சமுதாய புரட்சிக்குத் துணைபுரியக் கூடிய தமிழ் இனத்தின் ஐக்கியத்தை நாம் அமைக்க முடியும்.

உலகில் காண்பதற்கு அரிதான காட்டுமிராண்டித்தனமான சாதி அமைப்பின் கீழ் ஒவ்வொரு கணமும் அடங்கி, ஒடுங்கி, வாடிவதங்கும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் சோக கர்வியத்தை போராட்டப் பேரொலியை வெற்றி முழக்கங்களை மக்கள் இலக்கியம் தவறாது பிரதிபலிக்க வேண்டும். பொதுவாக, அநியாயத்துக்கு எதிரான போராட்டத்திற்றதான் நல்ல இலக்கியங்கள் பிறக்கின்றன; கலைச் சிருஷ்டிகள் தோன்றுகின்றன. உலகின் தலை சிறந்த கலை இலக்கிய சிருஷ்டிகள் இதற்கு நிரூபணமாக அமைகின்றன.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் இந்தப் பணியைச் செய்யும் பேரவாவுடன் “மக்கள் இலக்கியம்” பணியாற்றும்.

ஈழத்து மக்கள் இலக்கியத்திற்கு நண்பர்கள் உண்டா? எதிரிகள் உண்டா? இரண்டு வகையினரும் உண்டு. கலைஞர்கள் எழுத்தாளர்கள் என்போர் அனைவரும் வர்க்கங்களுக்கு அப்பாற் பட்டவர்கள் அல்ல. அவர்கள் மத்தியிலும் மக்களின் நண்பர்களும் இருக்கின்றார்கள், மக்களின் எதிரிகளும் இருக்கின்றார்கள். முன்னையவர்கள் நமது நண்பர்கள்; பின்னையவர்கள் எதிரிகள். இது இயற்கையானது.

நாம் தனி நபர் புகழுக்காக எழுதுவோர் அல்ல. ஒரு இலட்சியத்துடன் எழுதுவோர் எதையும் எழுதியும் பேசியும் மேடை பிடிக்கும் கூட்டத்தினர் அல்ல. சரி எது பிழை எது என்று பார்க்காது எந்தப் பக்கத்தில் ஆட்கள் கூட என்று பார்த்து அதற்கேற்றவாறு எமது பேரொலையும், நாவையும் புரட்டிவிடும் புரட்டார்கள் அல்ல.

மக்களுக்காகச் செயற்படும் நாம் ஒரு இயக்கமாகச் செயற்படுகின்றோம்; ஒரு கூட்டாகச் செயற்படுகின்றோம். மக்களின் நலன்களைப் பிரதிபலிப்பதால் நாம் பலம் வாய்ந்தவர்களாக விளங்குகின்றோம்.

மக்கள்சார்பு நின்று, மக்களிடத்துக் கற்று மக்களைக் கைக்கு நல்குவோர் நாம்.

மக்கள் தான் எமது சக்தி. இயக்கம் அனைத்தினதும் ஊற்று மூலம்.

மக்களின் முன்னேற்றத்துக்காகப் பாடுபடும் கலைஞர்கள் எழுத்தாளர்கள் அனைவரும் எமது நண்பர்கள். ஈழத்துத் தமிழ்க் கலைஞர்கள் எழுத்தாளர்களின் பெரும்பான்மையோர் மக்கள் இலக்கிய அணியில் எமது நண்பர்களாக இருக்கின்றார்கள். அவர்களுடன் நாம் கரங்கோர்த்து முன்னேறுவோம்.

மக்கள் இலக்கியத்தின் எதிரிகள் பல்வகைப்பட்டவர்கள். இரண்டு பெரிய வகைகளில் அடக்கலாம். ஒரு கூட்டத்தினரைப் பரம்பரை எதிரிகள் என்று அழைக்கலாம். பிற்போக்கை ஆதரித்துப் பழைமையைக் கட்டிச் காக்கக் கங்கணம் பூண்ட எழுத்தாளர்களும் “கலை கலைக்காகவே” என்று நயவஞ்சகம் பேசும் எழுத்தாளர்களும் இந்த வகையில் அடங்குவர். இரண்டாம் கூட்டத்தினரைப் புதிய பரம்பரை எதிரிகள் என்று அழைக்கலாம். இவர்களில் முக்கியமானவர்கள் முன்னர் மக்கள் இலக்கிய இயக்கங்களைப் பயன்படுத்தி முன்னுக்கு வந்தவர்கள். மக்கள் இலக்கியக் கோஷங்களை முன்வைத்து ‘முற்போக்காளர்கள்’ ஆகியவர்கள். ஆனால் இவர்கள் இப்பொழுது ஏறிய ஏணியையே உதைத்து விழுத்த முற்படுவோர் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் மக்கள் விரோத இலக்கியங்களைப் படைப்பதிலும், பாராட்டுவதிலும் இவர்கள் முன்னணியில் நிற்கின்றனர்.

முற்கூறிய பரம்பரை எதிரிகளை இனங்கண்டு கொள்வது இலகு. அவர்களுக்கு எதிரான எமது போராட்டம் நீண்டகால வரலாறுடையது. இப் போராட்டம் தொடர்ந்து நடைபெறும். ஆனால் வாய்ப்பந்தல் போடுவதையே ஒரு கலையாக வளர்த்தும் நயமாகவும் நாருக்காகவும் மக்கள் விரோதக் கருத்துக்களைப் பரப்பியும் வரும் இந்தப் புதிய பரம்பரை எதிரிகளை அறிந்து கொள்வது அவ்வளவு இலகுவான காரியமல்ல. அதற்குக் காரணம் இவர்கள் இன்னும் மக்கள் இலக்கிய இயக்கத்துடன் தாம் தொடர்பு கொண்டிருந்த

(17-ம் பக்கம் பார்க்க)

‘மக்கள் இலக்கிய’

இதழை வாழ்த்துகிறோம்!

அமுதினி ஸ்ரோர்ஸ்

இல: 191 பிரதான வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

உரிமை: யோசேப் யோண்சிக்கம்

போராட்டப் பாதையில் முன் செல்வோம்!

நா. சண்முகதாசன்



இம் மாதக் கடைசியில் 1966 ம் வருடத்தில் ஆரம்பமான தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கத்தின் 16 வது ஆண்டு நிறைவை நாம் நினைவுகூர்ந்து கொண்டாடுகிறோம்.

இந்த இயக்கம் இலங்கை கண்டிரா

ததோர் புரட்சிகர இயக்கம். இது பற்றி இன்று யாருக்கும் சந்தேகம் கிடையாது.

இந்த இயக்கத்தின் வெற்றிக்குக் காரணமென்ன? இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்குள்ளே புரட்சிவாதிகளுக்கும் திரிபுவாதிகளுக்கும் இடையே உருவாகிய பிளவு 1964 ல் வெளிவந்தது. கட்சி இரண்டாகப் பிரிந்தது.

இதற்கு முன் கட்சியின் தலைமைப் பீடம் பாராளுமன்ற மாலையில் முழுகியிருந்தது. இந்தத் தலைவர்கள் உயர் சாதியினர் என்போரின் வாக்குகளைத்தாம் இழக்க நேரிடும் என்று பயந்து தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் போராட்டங்களுக்குத் தீவிரமான ஆதரவு கொடுக்கத் தவறினார்கள். அவர்களுடைய ஆதரவு வாயளவிலேயே இருந்தது.

ஆனால் பிளவுக்குப் பின் புரட்சிகரக் கருத்துக்களின் அடிப்படையில் புனரமைக்கப்பட்ட கம்யூனிஸ்ட் கட்சி முதன் முதலாகத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் போராட்டங்களில் துணிகரமான வழிகாட்டலை வழங்கியது சாதி வெறியர்கள் ஒரு அடி அடித்தால் திருப்பி இரண்டு அடி அடியுங்கள், என்ற அறை கூவலின் அடிப்படையில் எங்கும் போராட்டங்கள் வெடித்தன. கட்சியின் தலைமைப் பீடம் நம்பகமானதாகவும் புரட்சி கரமானதாகவும் இருந்தபடியால் காலாதி காலமாக அடிமைத் தனிகளுடன் கட்டுப் பட்டிருந்த ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் கோபாவேசத்துடன் பொங்கி எழுந்தார்கள்.

“சாதியமைப்புத் தகரட்டும், சமத்துவ நீதி ஓங்கட்டும்,” “ஆலயக் கதவுகள் திறக்கட்டும், தமிழ்



மக்கள் ஐக்கியம் ஒங்கட்டும்” போன்ற கோஷங்களுடன் மாவிட்டபுரக் கோவில், பன்றித்தலைச்சி அம்மன் கோவில், செல்லச் சந்நிதி கோவில் போன்ற கோயில்களில் ஆலயப் பிரவேசப் போராட்டங்கள் நடைபெற்றன; சங்கானை, சாவகச்சேரி, சுன்னாகம், நெல்லியடி போன்ற இடங்களில் தேநீர்க் கடைப் பிரவேசப் போராட்டங்கள் இடம்பெற்றன. யாழ்ப்பாணத்தில் பெரதுவாகத் தீண்டாமைக்கு எதிரான பல போரட்டங்கள் வெடித் தெழுந்தன.

இக் காட்டுத் தீயை அணைக்க சாதி வெறியர்களும் பிற்போக்குவாதிகளும் சுந்தரலிங்கம் போன்ற நிலப் பிரபுக்களின் தலைமையில் முன் வந்தனர். முழு அரசு இயந்திரத்தினதும் உதவியை அவர்கள் பெற்றனர். பொலிஸ் உத்தியோகத்தரில் மிகப் நீபரும்பான்மையோர் உயர் சாதியினர். ஆகவே தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் போராட்டத்தை முறியடிக்க இவர்களைப் பாவிப்பது இலகுவாயிற்று.

சிங்களவருடன் தமிழர்களுக்கு சம உரிமைகேட்டு நின்ற தமிழரசுக் கட்சி, தங்கள் மத்தியில் வாழும், தங்கள் மொழியைப் பேசும் சிறுபான்மைத் தமிழரின் உரிமைப் போராட்டத்துக்குக் கைகொடுத்து உதவத் தவறியது.

இவ்வளவு எதிர்ப்பிற்கும் மேலாக மக்கள் இயக்கம் வெற்றி மாலே குடியது. அதே நேரத்தில் இந்த இயக்கத்தின் மூலம் முதன் முதலாகத் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் புரட்சிகர இலக்கியமும் உருவாகியது. பல புரட்சிகரப் பாடல்களும், நூற்றுக்கணக்கான தடவை மேடையேற்றப்பட்ட ‘சந்தன் கருணை’ போன்ற நாடகங்களும் அரங்கேற்றப்பட்டன.

இன்னொரு போராட்ட காலம் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் இந்த நாட்களில் கடந்த காலப் போராட்டங்களிலிருந்து சரியான பாடங்களைக் கற்றுக் கொண்டு எதிர்காலப் போராட்டங்களுக்குத் தயாராவோமாக-!

ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்குப் போராட்டப் பாதை தவிர வேறு வழி கிடையாது.

எதிர்ப் புரட்சிப் பலாத்காரத்தை புரட்சிப் பலாத்காரத்தினால் மட்டுமே ஜெயிக்கமுடியும்!

புரட்சிப் பாதையில் சகல மக்களையும் ஒற்றுமைப் படுத்துங்கள்!

உருவகக் கதை

புகையும், வீடும், வயிறும்...

கி. பவானந்தன்

குப்பி லாம்பின் திரியிலிருந்து சுடர் கண்களை வெட்டி மின்னுவது போல் மங்குவதும், பிரகாசிப்பதுமாக — அழுவதும் சிரிப்பதுமாக எரிகிறது.

சுடர் மங்கும்போது குப்பி லாம்பை திரி பார்க்கிறது.

“திரியாரே, எப்படி இருக்கிறீர்...”

“என்னைப் பார்க்க எப்படி இருக்கிறேன் என்பது உமக்குத் தெரியவில்லையா?”

“ஒளிப்பிழம்பாக ஏன் சுடர் விடாமல் இருக்கிறாய்...”

“அதைப் பற்றி பிறகு பேசுவோம்... ஒரு முக்கியமான விடயம் பற்றி கதைப்போம்.”

“அப்படி என்ன முக்கிய விடயம்?”

“இந்த வீட்டில் எங்களைப் போல் எத்தனை கூட்டாளிகள் இருக்கிறார்கள் என்கிறதைச் சொல் பார்ப்பம்...”

“முன் விருந்தைக்கு — படிக்கிற மேசைக்கு — சமையல் அறைக்கு — வெளியே தூக்கிச் செல்வதற்கு...”

“எல்லாமாக நான்கு பேர்...”

“ஆம்... நான்கு பேர்...”

“அப்படியானால் என்னைத் தவிர ஏனைய மூவரும் எங்கே?... ”

“பின்பு தேடுவோம்... இப்ப சில நாட்களாக என் வயிறு நிரம்புவதில்லை.”

“ஏன்! நிரம்புவதில்லை. உன் வயிறு நிரம்பாததாற் தான் என்னால் பிரகாசமான ஒளி கொடுக்க முடியாது சோர்ந்து மயங்கி மூச்சு ஏறி இறங்கி அழுது வழிந்து ஒளி! கொடுக்கிறேன்.”

“என் வயிறு நிரம்பாததற்கும், கூட்டாளிகள் மூவரும் இப் பக்கம் வராததற்கும் ஏதோ சம்பந்தம் இருக்க வேண்டும்.”

“அப்படி என்ன சம்பந்தம்?”

“ஒரு போத்தல் எழுபத்திரண்டு சதமாக இருந்த போது நாம் வயிறு நிறைய உண்டு புடைத்திருந்தோம். இப்போது ஒரு போத்தல் மூன்று ரூபாய் சொச்சமாக இருக்கிறபடியால் என் வயிறு வெறிச்

சோடுகிறது. கூட்டாளிகளும் மூலையில் போய்த் தூங்குகிறார்கள்.”

“அப்படியானால் எங்களுக்கு வேலை அதிகமாயிருக்குமே! நாலு பேர் ‘செய்த வேலையை ஒருவர் செய்வதென்றால் எவ்வளவு கஷ்டம்...”

“ஒருவர்தான் நாலுபேரின் வேலையைச் செய்கிறார். நாலுபேருடன் வேலை செய்யும் போது நிறையச் சாப்பிட்டேன். நாலு பேரின் வேலையைத் தனித்துச் செய்யும்போது அரை வயிற்றுக்கே வழியில்லை...”

“அதோ எங்கள் எசமானி வருகிறாள்...”

“அவள் என்னை அணைத்துச் சரித்துப் பிடிக்கிறாள்...”

“எனக்குக் கொஞ்சம் தெம்பு வருகிறது இப்போது. அதனால் ஒளியை அள்ளி வீசுகிறேன்...”

“எசமானி சரித்து வைத்திருப்பதில் எனக்கு அலுப்பு ஏற்படுகிறது.”

“எசமானியின் மகள் ஏன் அழுகிறாள்...”

“அவள் ஏ. எல். படிக்கிறாள். கண்ணுக்குள் வேதனையாக இருக்கிறதாம். கண்ணீர் வருகிறதாம். படிக்க முடியவில்லையாம். பரீட்சையில் எப்படி எழுதுவது என்று தெரியவில்லையாம்...”

“எசமானி உன்னை அணைத்துச் சரிக்காதபடியால் என்னால் மூச்சு விட முடியவில்லை; ஒளியைப் பரப்பவும் முடியவில்லை. என்னுயிர் மெல்ல மெல்ல என்னை விட்டுச் செல்வது போல் தெரிகிறது.”

“என் வயிற்றுக்குள்ளும் வெறுமை... பசி... பசி”

“ஐயோ! ஒன்றும் தெரியவில்லை. இருள்...” புகைமேல் நோக்கி எழுந்து வீடு முழுதும் பரவி மணம் வீசுகிறது.

‘மக்கள் இலக்கியத்தின் மலர்வை’
மகிழ்வுடன் வாழ்த்துகிறோம்!

ஜலன்ட்

(விகாரை முன்பாக)

58, ஸ்ரான்லி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

வாழ்த்து!

செக்கச் சிவந்த கீழ்வானம்
செங்கதிரிச் செல்வன் வரவுணர்த்தும்
முக்காலங்களும் ஏற்கின்ற
முழுமையான யதார்த்தம் இது!
தக்கோர் போற்றுந் தன்மானம்
தளரா உழைப்பில் மிக்குயர்ந்து
மக்கள் இலக்கிய ஏடே நீ
மாநிலஞ் செழிக்க வாழுதியே!

நாட்டு வளங்களில் முதன்மைபெறும்
நவயுக மனிதனின் மூலவளம்
வீட்டில் பழுத்த பலாக்கனியாய்
வேண்டும் வகையில் இரசித்திடவே
பாட்டில், பண்பில், பல்சுவையில்
பலரும் வியக்கும் பொருள் நிறைவில்
ஊட்டும் சமூக வாழ்வினிலே
உலகில் மாற்றம் காண்குதியே!

கே. கிருஷ்ணபிள்ளை

மனுக்குலம் எழுக!

— பாஷையூர் தேவதாசன் —

நீர்வேலியில் தேரட்டம் செய்யும்
“நீலகண்டன்” என்ற காளை
ஏர்பிடித்து உழவு தற்கோ
எருதுக்கு வழியே இல்லை;
ஊர்“லக்கல்” தன்னில் வாழும்
உக்குபண்டா என்போன் தானும்
சீர்செய்து கழுகு நர்ட்ட
சிறுதுண்டு காணி இல்லை.

காலியிலே மீன்கள் சேர்க்கும்
காமினியும் பெர்னான் டோவும்
கூலிக்கு வாழ்நாள் முற்றாய்
கொடுக்கின்றார் தமது வேர்வை
பாலியதாம் வயது தொட்டு
படகிலே ஏறிய சிங்கம்
தாலிக்கு வழியே இன்றி
தனிமரமாய் வாழு கின்றான்.

சீலைக்கடையில் எப்போ சேர்ந்த
சின்னலெப்பை என்ற முஸ்லீஸ்
மாலையிலே குழந்தைக்கு ஊட்ட
மாவுக்கு வழியே இல்லை!
காலையிலே கஞ்சி யோடு
கரைச்சிக்கு வந்த கந்தன்
ஓலையால் மேய்ந்த வீட்டில்
ஒழுக்குடனே வாழு கின்றான்.

கச்சேரியில் வேலை செய்யும்
கதிரவேல் கிளாக்க ரும்தான்
இச்சையாய் “லோங்ஸ்” வாங்க
இயலாது இருக்கின் ருரே!
பச்சைக்கு துண்டு போட்டு
பந்தமே பிடித்த பண்டா
வைச்சதோர் அடைவு மீட்க
வட்டிக்கு காசு இல்லை.

— வேறு —

இலங்கை தன்னில் இப்படி வர்க்கம்
கலங்கிய நிலையில் கண்ணீர் வடித்து
திசைகள் தெரியா திரிந்தும் மடிந்தும்
தசைகள் சுருங்க தரித்திர ராகி
ஆண்டுகள் பலது அடிமைப் பட்டு
மாண்டது போதும் மனுக்குலம் எழுக.

ஆசிரியப் பூக்கள்!

— நல்லை அமிழ்தன் —

நிலவொளியில் நீலவண்ண
அலைகடல் பளபளக்கின்றன
வெண் மணலில் முளைத்திருக்கும்
ஆலமரத்து இதழ்களெல்லாம்
கையசைக்கும் குழந்தைகளாக மிளிர்கின்றன
இருமலுடன் மணிகளாக
இரத்தத் துளிகளும்
வருவதற்கு அறிகுறியாக
மழைத் தூறல்களும் விழுகின்றன
இருபது வருடம் சேவையின் பின்பு
இளைப்பாறிய அந்தப் பூவிற்கு
இரண்டு வருடாமாகியும்
ஒரு கவளம் சோறுண்ண
பண மாலையின் வழிமறிக்கின்றன
பரிபாலனங்கள் விழி பிதுக்குகின்றன
இளைப்பாற்று நிதியை எடுப்பதற்கு
இடமாற்றம் கேட்பதற்கு
உரியவர்களிடம் சென்றால்
முள்வேலிகள் காலைக் குத்துகின்றன
உள்வேலியில் உடைந்த போத்தல்களும்
இந்த நிலைமைகளில்
இருமல் நிலவுகளின்
முத்துச் சிதறலைப் பரவலாக்குகின்றன
காரியாலய அச்சுயந்திரங்கள்
ஆசிரியப் பூக்களை
அர்ச்சனைப் பூக்களாக நினைத்தால்
அவைகள்
அக்கினிப் பூக்களாகத்தான் மலரும்.....



ஏன் ஒரு கவிஞன் ஆனேன்!

— சில்லையூர் செல்வராசன் —

வயலிலும் ஆலை தோறும்
வாடியே, மாடி வாசி
உயருமாறு உழலு கின்ற
உழைப்பவர் குலத்தி னோர்கள்
சுயநிலை கண்டு, அவர்க்காய்ச்
சுழற்றிப்போர் செய்துஅன் னாரின்
துயரினைத் தீர்க்கும் வாளாய்த்
தூக்கிநான் எழுது கோலை.

நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே!

(“நவாலியூர்க் கவிராயர்”)

‘சாதிகளா? இங்கு இல்லை
சார்புடை இயக்க மொன்றும்
சாதிமுறைக் கெதிரா இல்லை’
சாற்றினன் தமிழகத் தன்று
பாதியில் மனிதர் வாழ்வில்
பாதித்த விபரம் தேர்க
நாதியிலா கூற்றை கேட்டு
நெஞ்சுதான் பொறுக்கு மாமோ?

இருக்கின்ற ஒன்றை இல்லை
என்றுரைத் ததோர் பாங்கில்
இருக்கென ஒப்புக் கொண்டு
இன்னொருகால் பச்சையாச் சொன்ன
கருத்தில் தொனிக்கா தென்றும்
கதைவிடும் கைங்கரி யத்து
உருப்படி யில்லாக் கொள்கை
ஒன்றதைப் புலம்பக் கேட்டோம்!

‘இவனுக்கு வருத்த மில்லை
இருந்தும் மருந்து ஊட்ட
கவனமும் எடுக்க வில்லை’
கேட்பவர்க் கிந்த வாறு
உவமயம் சொல்லல் போலே
உருப்படி இல்லா ஊழை
எவனெவன் வாயி ருந்தும்
எட்டினால் பொறுத்தல் நெஞ்சோ?

வாழ்கின்ற சாதியை இல்லா
வாக்கிட முனைந்த கூற்றாய்
வீழ்ந்ததாம் சொற்க ளன்று
வீணிலதைப் போட்டுச் சப்பி
ஆழ்ந்தநல் அனுபவ மின்மை
ஆற்றுமை வெளிப்படு கின்ற
தாழ்ந்ததோர் போக்கிலு திர்த்த
தன்மையைப் பொறுக்கப் போமோ?

பாட்டுகள் செய்யும் மட்டும்
‘பாவலன்’ என்ற நாமம்
தீட்டப்பட்ட டிருந்தது என்மேல்!
சிந்தையும், செயலும். வாக்கும்
நாட்டுக்காய், உழைப்போ ருக்காய்
நானிலத் தொழிலா ளர்க்காய்
ஈட்டுக்கு வைத்த பின்பே
இங்குமெய்க் கவிஞன் ஆனேன்!

சாதியை, மொழியை, தத்தம்
சமயத்தை, இனத்தை வைத்துப்
பாதிசெய் துலகை ஏய்த்துப்
பவிசுகள் தமக்குத் தேடும்
மூதிகள் தம்மை ஒங்கி
மொத்திஇங்கு, ஒன்று மில்லா
நாதியற் றோர்க்காய்ப் பாட
நான்ஒரு கவிஞன் ஆனேன்!

காலையில் தேனீ ருக்குக்
கையிலே சீனி நக்கி,
சாலையின் விளக்கில் கற்று
சங்கடத் துழன்று, செய்ய
வேலைகட் கலைந்து, மாலை
வேளைஓர் உணவுக் காகப்
பாலாவெய் யிலிலே மாய்ந்து
பரதவிக் கின்ற ஏழை.

மக்களின் வாழ்வுப் பூங்கா
மலர்ச்சியில் பொலிதற் காக,
வக்கிலார் தங்கள் வாழ்வின்
வறுமைபேரய் மீட்சி காண
திக்கெலாம் பொதுமை பூக்கச்
செங்களக் கவிஞன் ஆனேன்!
தக்கதுஇவ் வழி!பா யாக்கும்
தம்பிமார் என்பின் வாரீர்!



வல்லியின் வீட்டுக்கருகே யுள்ள குச்சொழுங்கை முகரி வரை வந்து நின்ற காரில் இந் ந்து சரவணமுத்து வாத்தியா ரும், மார்க்கண்டனும் இறங்கி நர்லுகவடுகள் குச்சுக்குள் நடந்து வல்லியின் படலைக்கு வந்துவிட் டனர்.

வல்லிவீட்டு நாய்க்குட்டி கீச் கிட்ட குரலில் குரைத்து ஆரவா ரித்த போது அந்த ஆரவாரிப் புக்குமேலாக “வல்லி, வல்லி” என்ற குரல் வந்தது.

“தம்பி பட்டைக்கை ஆரோ கூப்பிட்டுக்கேக்கு ஆ ரெண்டு பார்” என்று அடுக்களைக்குள்ளி ருந்து வல்லியின் மனைவி பொன் னிப் பெட்டை மகன் சுப்பைய னுக்குக் கட்டளையிட்டள்.

குடிசைப் பத்தியில் கம்பி யில் தொங்கிய அரிக்கன் லாம் பைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு முற்றத்திற்கு வந்த சுப்பையன், லாம்பைச் சற்று உயர்த்திப் பிடி த்து படலைக்கு உள்ளே வந்து விட்டவர்களை இனங்காண முற் படும் போதே சரவணமுத்து வாத்தியாரும், அவருக்குப் பின் னால் சொத்தி மார்க்கண்டனும் முற்றத்திற்கு வந்து விட்டனர்.

“ஆர்மோனை சுப்பையனே? எடபொடி, நாலுறு படக்கூடாது நீ நல்லாய் வளந்திட்டாய்; ஆனே மட்டுக்கட்ட முடியேல்லே” என்று வாத்தியார் முகமன் னைத்தார்.

நெஞ்சிலிட்ட தீ

உயர்த்திப் பிடித்த லாம் பைச்சற்றுப் பதித்துக் கொண் டே வாத்தியாரை வரவேற்கும் பாவனையில் ஒலைக் கூரையில் தலை முட்டாதபடி குனிந்து பத் தியின் பக்கமாகப் போடப்பட்டி ருந்த சிறுவாங்கின் பக்கமாக சுப் பையன் வந்து நின்றான்.

“மோனை நாங்கள் இழவு வீட்டிலே நிண்டு வாறம், வீட் டுக்கை வரேல்லே, வல்லி பெண் டில், எப்பன் இஞ்சாலைவார், பொடிச்சி விளாத்தியெடி சின் னையா மணிய காற னெல் லே கண்ணை மூடிப் போட்டார், மூண் டுவரிசமாய் ஆமான அன்னந் தண்ணி இல்லாமல் கிடந்தவர், ஒருமாதிரிப் போய்ச் சேந்திட் டார், பதங் கெட்டுப் போறத்துக் கிடையிலே எடுத்துப் போடவே னும் வெள்ளைத்தோட வல்லி யை வரக் காட்டியிடு, வழமை போலே கோவன்னு மார்க்கண் டன்தான்வந்தா நெண்டுசொல்லி விடு பாவம் அவனுக்குக் கால்லே சுகமில்லே; நடக்கமாட்டான், அதுதான் நான் அவனைக் காரிலே கூட்டிக் கொண்டு வந்தனா நெண்டு சொலிவிடுவேனே யோ டை வல்லியைவரக்காட்டவே னும் கண்டியோ!” என்று கூறி முடிக்கும் போதே வாத்தியார் முற்றத்தை விட்டுப் படலைவரை வந்து விட்டார்.

பொன்னிப் பெட்டை அடுக் களைக்குள்ளிருந்து வெளியே வந்த போது மார்க்கண்டன் நொண்டி நொண்டி படலை வரை போனது மட்டும் தெரிந்தது.

கார் இரைச்சல் பலமாகக் கேட்டது. அது வந்தபடி பின் பக்கமாகவே போயிருக்க வேண்

டும். அதுதான் அத்தனை இரைச் சல்!

பொன்னிப் பெட்டை மறு படியும் அடுக்களைக்குள் போய் விட்டாள்.

அவள் அடுக்களைக்குள் அடுப் போடும் நெருப்போடும் போரா டுவது வரிச் ச மட்டைகளுக் கூடாக நன்கு தெரிந்தது.

சற்று வேளைக்குப் பின்பு “தம்பி வா வன் சேர்த்தைத் தின்னன்” என்ற தாயின் அழைப் புக் கேட்கவே சுப்பையன் அடுக் களைக்குள் போய் விட்டான்.

“தம்பி, மணியகாறன்றை செத்த வீட்டுக்கு என்ன செய்யி ருது? கொப்பருமில்லை; கொக் காவெட்டைப் போனமனிசன் எப்ப வருகுதோ தெரியேல்லே” என்று பொன்னிப் பெட்டை மகனை மெதுவாகக் கேட்டாள்.

“அதுக்கு என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுறாய்? உதுகள் செய்யேலா தெண்டு தானே நான் ஊரை விட்டுப் போனான்” என்றும்மட்டுந்தான் சுப்பையன் பதில் கூறினான்.

பேச்சு மூச்சு எதுவுமின்றி சாப்பாட்டைமுடித்துக் கொண்டு வெளியே வந்த சுப்பையன், பாயை உதறிப் போட்டுக் கொண்டு படுத்துவிட்டான்.

சுப்பையன் உறங்கிப் போகு முன் பொன்னி சுப்பையனுக்குப் பக்கமாக வந்து விட்டாள்.

“தம்பி இப்ப என்ன செய் யிறது? கொப்பருமில்லை, நீ இல்லை யெண்டாலும் பறவாயில்லை ஒரு

மாதிரிச் சொல்லிப் போடலாம். நீ நிக்கிறதை எல்லாரும் கண்டவை அவை விடுவினமே? குடியெழுப்பிப் போடுவினம்! நீ வெளியூரிலே நிக்கேக்கை மார்க்கண்டன்ரை ஆக்கள் சவந்தூக்க மாட்டேண்டத்துக்கு எத்தினை வெட்டுக் கொத்து நடத்தினவை! உன்ரை குஞ்சியப்பர் ஆலடிச்சந்தியிலே மார்க்கண்டன்ரை ஆக்களை கடைக்கை வைச்ச மயிர் வெட்டினதுக்கு அவரை அடிச்ச ரோட்டு ரோட்டாய் கொண்டு திரிஞ்செல்லே ஊரை விட்டுக் கலைச்சவை!”

பொன்னிப் பெட்டை இதைச் சொல்லி முடிப்பதற் கிடையில் “நான் போகமட்டன்; சொல்லிப் போட்டன்” என்று திரீப்புக் கூறி விட்டு சுப்பையன் மறுபுறமாகத் திருப்பிச் சுருண்டு கொண்டான்.

வல்லிக்கும் பொன்னிப் பெட்டைக்கும் சுப்பையன் கடைக்குட்டி.

அவனுக்கு அண்ணன்மார் இருவர்; அக்காள் ஒருத்தி!

ஒரு அண்ணன் சின்னவயதில் சிங்கப்பூருக்கு எடுபட்டுப் போய் அங்கேயே சலுன்னடத்தி அங்கேயே ஒரு சினத்துக் காரியைக் கட்டிக் கொண்டு இரண்டு குழந்தைகளுக்கும் அப்பனாகி அங்கேயே செத்துப்போயும் விட்டான்.

அக்கரள் நெடுந்தீவில் கலியாணம் செய்து அங்கேயே குடித்தனம் ஆகிவிட்டான். வல்லி இப்போது அங்கேதான் மகளிடம் போயிருக்கிறான்.

கடைக்குட்டி சுப்பையன் உள்ளூர் கிராமப் பள்ளியில் 7-ம் வகுப்புவரை படித்தான். அப்போது சரவணமுத்து வாத்தியார் தான் பாடசாலைக்குத் தலைமை ஆசிரியராக இருந்தார்.

அவன் எட்டாம் வகுப்புக்கு வந்த போது அவனின் வகுப்பு

மாணவர்கள் அவனைப் “பரியாரி பரியாரி” என்றே அழைத்தனர். இதைப் பொறுக்க முடியாத சுப்பையன் தலைமை ஆசிரியரிடம் முறையிட்டதற்கு அவர் “டேய் பரியாரி, பரியாரியெண்டால் அது பெரிய பட்டமடா. உனக்கேன் ரா கோபம் வருகுது!” என்று படக்கென்று பதில் சொல்லிவிட்டார். அன்றே சுப்பையன் படிப்புக்கு முழுக்குப் போட்டு விட்டான்.

வல்லிக்கு மகன் பெரிதாகப் படிக்க வேண்டுமென்ற பேராசை! அவன் சுப்பையனைப் படிக்கப் போகும் படி வற்புறுத்தி வற்புறுத்தி. அதட்டி அதட்டி, எவ்வளவு வேசு முயன்று பார்த்தான் முடியவில்லை. இறுதியில் ஒரு நாள் அவனை உதை உதையென்று உதைத்து விட்டான் பின் சுப்பையன் வீட்டைவிட்டு ஓடி விட்டான்.

பத்து மைல்களுக்கு கப்பால் இருந்த அவனின் இரண்டாவது அண்ணனிடம் போனான்.

அந்த இரண்டாவது அண்ணன் அங்கே ஒருத்தியை அவளளவில் காதலித்துக் கல்யாணமும் செய்து கொண்டவன். அவன் கட்டிக் கொண்ட பெண்ணைவன். தாழ்ந்த சாதிக்கு மயிர் வெட்டும் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன். வாய் நனைக்கக் கூடாத இடத்தில் அவன் கட்டிக் கொண்டதால் “வாழ்வுக்கும் வேண்டாம்; சாவுக்கும் வேண்டாம்” என்று முருக்கம் இலைக் கஞ்சிகாய்ச்சி குடித்து முழுக்கும் போட்டு விட்டான் வல்லி. சுப்பையன் அங்கேபோய் விட்டான் என்பதை அறிந்த வல்லி தனது நயினர் உதவியாட்களுடன் அங்கே சென்று அங்கே வைத்து அண்ணனையும் தம்பியையும் சேர்த்து உதைத்த உதையில் சுப்பையன் தந்தையின் கண்களுக்கும் எட்டாத தொலைக்குப் போய் விட்டான்.

சுப்பையனுக்கு மனது ஒரு மாதிரியாகி விட்டது.

எதிலும் ஒரு பற்றற்ற வாழ்க்கை!

அன்று உழைப்பான்; அன்றேதின்பான்!

நெஞ்சுக்குள்ளே ஏதோ ஒன்றை வைத்து நெருடி நெருடி அவஸ்தைப்படுவது போன்ற செயல்பாடுகள்!

அவன் அதிகம் பேசுவதில்லை. நீண்ட நேரம் பசிகிடப்பான் அகப்பட்ட வேளை நிறையத்தின்பான்.

தன்னை அழகு படுத்திக் கொள்ள அவன் விரும்புவதில்லை; ஆனால் சுத்தமாக இருப்பான்.

பத்து வருடங்களுக்குப் பின்பு இப்போது தான் சுப்பையன் முதல் முதலில் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறான்.

பொன்னிப் பெட்டை அழுது திர்த்தான்.

சுப்பையனுக்கு அழகை வந்ததோ இல்லையோ அவன் கண்ணீர் விட்டுக் கடன் திர்த்துக் கொள்ளவில்லை.

சுப்பையன் வந்த இரண்டாவது நாள் வல்லி நிறையக் குடித்து விட்டு வந்தான்.

அன்றிரவு அவன் விடியும் வரை கண்ணீர் கொட்டிக் கொட்டிக் கடன் திர்த்தான்.

“குடிபோதையில் பொய்யுணர்வு வருவதில்லை” என்பதைத் தான் அவன் நிரூபித்துவிட்டானே தெரியவில்லை.

விடிந்து வெகுநேரமாகி விட்டது.

வல்லியின் வரவை நோக்கி பொன்னிப் பெட்டை படலையை பார்த்துப் பார்த்து ஏங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

சுப்பையன் இன்னும் எழுந்திருக்கவில்லை.

“தம்பி தேத்தண்ணியைக் குடிதம்பி மத்தியானமாப் போச்சு”

சுப்பையன் எழுந்திருந்தான்

அவன் முகம் உப்பி பொருமிப் போயிருந்தது; இரவெல்லாம் அவன் கண் விழித்திருக்க வேண்டும்!

எழுந்திருந்து அமைதியாகக் குடத்தெடிக்குச் சென்று வாய் கொப்பிளித்து விட்டு வந்தவன் தாய் கொடுத்த தேனீரைப்பருகினான்.

வெளியே கார் ஒன்று வந்து நிற்கும் ஒசை கேட்டது.

குட்டி நாய் கீச்சிட்டுக் குரல் வைத்தது.

சரவணமுத்து வாத்தியார் மடமடென்று உள்ளே வந்தார்.

“என்னடா வல்லி வழக்க மில்லா வழக்கம்! கோவிய மார்க் கண்டளோடை நானும் வந்து சொல்லியும் வரேல்லே! எடி வல்லி பொண்டில் எங்கையெடி உவன்” என்று வாத்தியார் இரைந்தார்.

“இல்லையாக்கும் அந்தாள் மோளெட்டைப் போனாப் போலை இன்னும் வரக்காணம்” என்று இழுத்தாற் போலக் கூறிக்கொண்டே பொன்னிப் பெட்டை வெளியே வந்தாள்.

“மோளெட்டைப் போட்டா னே? இன்னும் வரேல்லையோ? அவர் நயினார் வரும் வரையிலே பிரேதம் வீட்டோடை கிடக்கிற தாக்கும்!”

கொட்டிலுக்குள் நின்று சேட்டை மாட்டிக் கொண்டு சுப்பையன் வெளியேவந்தான்.

“உங்கை மோன் நிக்கிரன் அவனை அனுப்பு! சாத்திரப்படிக்கு அவன் வரட்டுக்கு!”

“இல்லையாக்கும்! அவன்..... அவன்...” என்று பொன்னி இழுக்கும் போது “வாருங்கோ வாத்தியார் நான் வாறன்” என்று கூறிக் கொண்டே சுப்பையன் வாத்தியாருக்கு முன்னால் வந்து விட்டான்.

“வாமோனைவா நீயெல்லோ தேப்பன்ரை பிள்ளை உதேன் மோனை செத்த வீட்டுக்கு சட்டையும் செருப்பும்? வல்லி பொண்டில் மோனுக்கு ஒரு சால்வைத் துண்டுடூன் எக்கணம் வாய்க்கரிசிபோட முகத்துண்டும் போட வேணும்”

அசந்து போய் நின்ற பொன்னிப் பெட்டை உள்ளே போய் வல்லியின் சலவைக்குப் போன நலமுண்டுத் துண்டொன்றை எடுத்து வந்து மகளிடம் கொடுத்தாள்.

சேட்டைக் கழற்றித்தாயிடம் கொடுத்து விட்டு செருப்பையும் நின்ற இடத்திலேயேவிட்டு விட்டு சுப்பையன் வாத்தியாருக்கு முன்னால் நடந்தான்.

“வாத்தியார் நயினார் அவன் இன்னும் ஒண்டும் தின்னேல்லை, வெறுவயித் தோடை நிக்கிரன் ஏதும்!”

பொன்னியின் பரிதாபமான இந்த வேண்டு கோளுக்கு “அதெல்லாம்நான் பாக்கிறன்”

என்று பதில் கூறியபடி வாத்தியார் வந்து காரில் ஏறிக்கொண்டு மோனை சுப்பையர். நான் இதாலை ஒரு இடத்துக்குப் போட்டு அப்பிடிவாறன் நீ இழவு வீட்டடிக்கு வா... என்று மட்டும் சொன்னார்.

சுப்பையனைக் காரில் அவர் ஏற்றிச் சென்றால்...

பின்புறமாக இரைந்து கொண்டே கார் வெகு தூரம் போய்விட்டது.

நலமுண்டுத் துண்டினை அரையில் கட்டி, கருவிப் பையைக் கக்கத்துக்குள் வைத்துக்கொண்டு மகன் சோகத்துடன் தலை கவிழ்ந்து செல்வதைப் பார்த்தபடி பொன்னிப் பெட்டை வெகு நேரம் படலைக்குள் நின்றாள்.

சுப்பையன் இழவு வீட்டிற்குள் காலடி எடுத்து வைத்த போது அங்கிருந்தவர்கள் அவனை ஒரு மாதிரியாகப்பார்த்தனர். அவனின் வரவு பற்றி வாத்தியார் ஏற்கெனவே சொல்லிவைத்திருக்க வேண்டும்!

“ஆ... ஆ... பரியாரிப் பொடியனும் வந்திட்டான் பொண்டுகள் ஒருக்காக குரல் வையுங்கோ! எடசாம்பானவை

சகல ஒடுக்கு முறைகளுக்கும், சிறப்பாக சமூக ஒடுக்கு முறைக்கு எதிராக மக்களை முன்னெடுத்துச் செல்லும் இலக்கிய விடயங்களான.

- சிறுகதைகள் ● ஆய்வுகள் ● கட்டுரைகள்
- பிறகுறிப்புகள் ● கவிதைகள் ● தகவல்கள்

போன்றவற்றை ஏற்றுப் பிரசுரிக்க “மக்கள் இலக்கியம்” களம் அமைத்துத் தரும். பிரசுரமாகாத விடயங்கள் திருப்பி அனுப்பப் படமாட்டாது. பிரதி வைத்துக் கொண்டு அனுப்புவது நன்று.

விடயங்களைச் சேர்ப்பிக்கும் முகவரி:

“மக்கள் இலக்கியம்”

233, ஸ்ரான்லி வீதி,
யர்ழப்பாணம், ஸ்ரீ லங்கா

என்னடா ஓஞ்சு போயிருக்கிறியள் முறைப்படி பரியாரிக்குத் தட்ட வேணுமெண்டதை மறந்திட்டியளோ இவன் வல்லியின்ரை மோனடா தட்டுங்கோடா!" என்ற வாத்தியாரின் குரல் கேட்டது.

பெண்களின் குரலோசையோடு சாம்பான்களின் தம்பட்டச் சத்தங்களும் சங்கமித்து பரியாரிக் குடிமோனுக்குக் கட்டியம் கூறின.

ஓசைகள் ஓய்ந்த போது...

"சவங்கிடக்கிற இடத்துக்கு 'எச்சந்தாங்கி'ச் சீலை கட்டிப் போட்டு இந்தாவாறெண்ணெடு போன கட்டாடியை இன்னமும் காணேல்லை" என்று எங்கோ ஒரு மூலையிலிருந்து கேட்ட ஆண் குரல் ஓன்றுக்கு "கட்டாடிமார் இப்ப முந்தினமாதிரியே? அந்த நாளைலேயெண்டால் இழவு விழுந்த நேரந்தொட்டு பிரேதம் படலையாலே போறவரைக்கும் அடுகிடை படுகிடை யெல்லோ கிடப்பாங்கள் அதெல்லாம்போட்டுது!" என்ற ஒரு பெண்குரல் பெருமூச்சுடன் பதில்சொல்வதும் கேட்டது.

சுப்பையனுக்கு முன்னால் வந்த ஒரு சின்னப் பையன் தாம்பாளத்தோடு வெற்றிலையை நீட்டினான். அவனுக்கு என்ன தெரியும் அவன் சின்னப்பயல்!

"டேய், பரியாரிக்குத் தட்டத்தோடை நீட்டிறீர் என்ன?

கையிலே எடுத்துக்குடு!" என்று ஒருவன் முறைத்தான். சுப்பையன் திடுக்குற்று வெற்றிலையை வாங்கிப் பொத்திக் கொண்டு வேலிக்கரையோரம் ஒதுங்கிக் கொண்டான்.

"மூப்பன், நாலுபேரைக் கொண்டந்து ஒருமாதிரிச் சமாளிக்கப்பாக்கிறாய் என்னடா? மணியகாறன் உயிரோடை நல்லாயிருக்கேக்கை அவரெட்டை வரிசப்படி, பொங்கல்படி, தீவாளிப்படி, ஆடிப்படி எண்டெல்லாம் வாங்கித் திண்டவங்கள் குட்டுமிதியள்ளை போய் பறைக்கணக்கா நெல்லு வாங்கி விழுங்கினவங்கள், தங்கடை நன்மை தின்மையனுக்கெல்லாம் கடகங்கடகமாச் சோறு வாங்கிச் சுமந்து கொண்டு போனவங்கள் எங்கையடா போட்டாங்கள்? மூப்பன் எழும்பு! உங்கடை ஆக்கள் பதினைந்து குடி இருக்கிறங்கள் வீட்டுக்கு ஒருத்தனாய் பதினேஞ்சு பேரோடை வந்து மணியகாரனுக்குத் தட்டவேணும் சொல்லிப் போட்டன்!" என்று இளையதம்பிக் கமக்காரன் அதட்டினார். இந்த அதட்டலால் வலவலத்து "ஓமாக்கும்" என்று கூறிக் கொண்டே மூப்பன் சின்னன் எழுந்து வெளியே போனான்.

"மெய்யே குஞ்சியப்பு! கட்டைகுத்தி தறிக்கிற வங்களைக்காணேல்லை! கும்பன்ரை ஆக்கள் வந்து குருத்தோலை வெட்டக்காணேல்லை! குளிப்பாட்டிற்றத்துக்கு குரும்பை இன்னும் புடுங்கேல்லை" என்ற கேள்விகளை வாத்தியாரைப்பாத்து ஒருவன் கேட்டான்.

"அதெல்லாம் நான் செய்விப்பன் நீர் எனக்குப் படிப்பிக்கிறீர் என்ன? நீவாடாபொடி!" என்று சுப்பையனை அழைத்துக் கொண்டே வாத்தியார் வெளியேறினார்.

வாத்தியாருடன் பனைவழிகளுக்கிடாக சுப்பையன் நடந்து வாத்தியார் வீட்டுப்படலைத் தலைவாயில் வரை வந்து விட்டான்.

"இஞ்சேரும், இஞ்சேரும், இந்தப் பரியாரிப் பொடியனுக்கு ஏதும்குடும், அவள் பொன்னிப் பொட்டை வழிக்குவழி சொல்லி விட்டவள்!" என்று வாத்தியார் குரல் வைக்கவே மனைவி வள்ளி நாச்சியார் படலைக்கு வந்து விட்டாள்.

"இது எங்கடை பரியாரி வல்லியின்ரை கடைக்குட்டி சுப்பையன் என்னெட்டைப் படிச்சவன் வலு கெட்டிக்காரன்! ஊர் வேலை பிடிக்கேல்லை எண்டிட்டு, தேசாந்திரியர்போட்டு ஐஞ்சாறு நாளைக்கு முந்தித் தான் வந்திருக்கிறான். நல்ல பொடியன்! இப்பான் அவனுக்கு ஊர்க்குடிமைத் தொழிலின்ரை அருமை விளங்கியிருக்கு இண்டைக்குத் தான் மணியகாறன்ரை இழவு வீட்டுக்கு முதல் முதல்லை வந்திருக்கிறான் இண்டைக்கு நல்லநாள். புதன்கிழமை அதுகும் மணியகாறன்ரைக்கு! இனி இவன்ரை சோத்தை நாயுந்தின்னது! அது கிடக் கட்டுக்கு இவனுக்கு ஏதும் தின்னக்குடும்!"

உள்ளேபோன வள்ளி நாச்சியார் சற்று வேளைக்குள் குஞ்சுப் பெட்டி மூடல் ஒன்றுக்குள் நான்கைந்து தோசைகளுடனும், மினுமினுத்த பால் போணி நிறைந்த தேனிருடனும் வந்து சேர்ந்தாள்.

"எடமோனை வெக்கப்படாதை வாங்கித்தின்! நான் உதிலை போட்டு வாறன் இஞ்சேரும், நீர் கெதியாய் வெளிக்கிட்டுச் செத்தவீட்டைபோம்! நானும் பொடியனும் வாறம்" என்று

"மக்கள் இலக்கியம்"
மலர வாழ்த்துகிறோம்!

தொலைபேசி: 23711

தந்தி: ஸ்ரீராம்

கல்கி சன்ஸ்

147, ஸ்ரான்லி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

கூறிக் கொண்டே வர்த்தியார் சற்றுஅப்பால் போய்விட்டார்.

சுப்பையன் படலைத் தலைவாயில் ஒட்டில் கீழ்ச்சாய்ந்து தோசையைக் கெரிநிக் கத் தொடங்கினான்.

சுப்பையன் செத்த வீட்டுக்கு மறுபடி வந்திருந்த போது அமளியாக வேலைகள் நடந்து கொண்டிருந்தன.

பந்தலுக்கு இரண்டு மூன்று பேர் வெள்ளை கட்டிக் கொண்டிருந்தனர்.

வெளிப்படலையில் குலைவாழைகள் இரண்டு கட்டப்பட்டு அதிலிருந்து ரோட்டு நீளத்துக்கும் படலையிலிருந்து பந்தல் வரையும் கயிறு கட்டித் தோறணங்கள் தொங்கவிட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

சொத்தி மார்க்கண்டன் அங்குமிங்குமாக ஓடி ஓடி மேல்பார்வை செய்து கொண்டிருந்தான்.

வளவு நிறைய கதிர்ப்பாய்கள் விரிக்கப்பட்டிருந்தன. வேலிக்கரைகளில் பச்சை ஓலைகளும் கிடுகுகளும் பரவப்பட்டிருந்தன. தண்டிகை ஒருமூலையில் கட்டப்படுகிறது!

ஒரு பக்கம் வேலிக்கரைக்கிடுகுகளுக்குமேல் ஏழெட்டு மேளங்களுடனும் ஐந்தாறு தம்பட்டங்களுடனும் மூப்பன் சின்னனின் ஆட்கள் பரவி இருந்தனர். அவர்களுக்கு நடுவே சீமேந்துக் கடதாசியில் வெற்றிலைகளும், சுருட்டுக்களும் பரவி வைக்கப்பட்டிருந்தன.

பறிக்கப்பட்ட இளநீர்கள் அங்கோன்றும் இங்கொன்று மாகக்கிடந்தன.

சவக்கிருத்தியம் நடக்கும் பந்தலைச் சுற்றி இளநீர்க்குறும் பைகளும் தோரணங்களும் தோங்கின.

சவக்கிருத்தியத்திற்கு வேண்டிய சாமன்கள் ஒரு பக்கமாகக் கிடந்தன. தலைவாழை இலைத் துண்டுகள், சுள்ளிக் கட்டுகள், செம்புகள், பொற்சுண்ணம் இடிப்புக்கான உரல் உலக்கை இத்தியாகி இத்தியாதி!

வளவின் பின்புறத்தின் முதுபூவரச மரங்கள் தளிக்கப்படுகின்றன.

ஒரு பச்சை ஓலைக்கீற்றை எடுத்து வந்த ஒருத்தன் அதைச் சுப்பையனுக்கு முன்னால் போட்டு “குட்டிப்பரியாரி நெருப்புச் சட்டி உறியைக் கட்டுமோனை!” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றான்.

“எட மார்க்கண்டன் அவன் புதுப்பொடியன். நெருப்புச்சட்டி உறியை அவன் கட்டட்டுக்கு எப்பன் காட்டிக்குரு!” என்று வாத்தியார் மார்க்கண்டனைக் கேட்டுக் கொண்டார். நெருப்புச்சட்டி உறியும், பன்னாங்கும் பின்னத் தெரியாத சுப்பையன். மார்க்கண்டனின் உதவியுடன் அவைகளைச் செய்து முடித்தான்.

பொழுது உச்சிக்கு வந்து கொண்டிருந்தது.

சாவீடு இப்போதுதான் களை கட்ட ஆரம்பித்திருக்கிறது.

“எங்கை ஐயன்ரை தலைக் கறுப்பை இன்னும் காணேல்லை” என்று ஒருகுரல் கேட்டபோது சொல்லிவைத்தாற் போன்று

சவக்கிருத்திய ஐயரின் திருக்கல் வண்டில் படலைக்குள் வந்து விட்டது.

“ஐயன் தனியவாருன் போலைகிடக்கு பண்டாரப் பொடியன் ஒண்டையும் கூட்டிவரேல்லை!” என்று குறைப்பட்டுக் கொண்டார் இளையதம்பிக்கமக் காரன்.

“பண்டாரியளுக்கு ஏன் பங்கு குடுப்பான், தான் எல்லாதையும் தட்டுச் சுத்திக் கொண்டு போவம் என்று ஐயர் வாரூர் போலைகிடக்கு!” இப்படி ஒரு இளம் பொடியன் நக்கலாகப் பேசினான். தொடர்ந்து ஐயருக் கான மேளமுழக்கம்; கூக்குரல்!

உள்ளே வந்த ஐயர் தனது வேலைகளைக் கவனிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்.

தெற்பைப்புற்களை ஒழுங்குபடுத்தி,

பூ நூல்களை முடிந்து

செம்புகளுக்கு நூல் சுற்றி

சுள்ளிகளை வளம்பார்த்து அடுக்கி,

நெய்விடத் தொள்ளை குற்றி

தலைவாழைத் துண்டுகளைக் கணக் கெடுத்து

வாழைப்பழங்களுக்கு நாக்கு மூக்குத் தள்ளி

இப்படி; இப்படி!

சகல மின்சார உப உறுப்புகளுக்கும்
நாட வேண்டிய இடம்!

ஹோம் டி லையிற்ஸ்

இல.7, நவீன சந்தை,
யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி: 24215

“எம்பிவாரூர்; எம்பிவாரூர்!” என்று நான்கைந்து குரல்கள் மெதுவாகக் கேட்டன.

காரைவிட்டுஇறங்கிய எம்.பி. நேராக விழுந்தைப்படி ஏறி, வினையமாக சால்வையை எடுத்து கையில் வைத்துக் கொண்டு, அமைதியாகத் துயில் கொள்ளும் மணியகாரனைச் சுற்றி வந்து, கால்மாட்டில் நின்று, சால்வையை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு, மேளங்கள் உச்சஸ்தாயில் முழங்க, பெண்களின் கூக்குரல்களுக்கு நடுவே தனது அஞ்சலியைத் தெரிவித்துக் கொண்டு படியிறங்கி வெளியே வந்தார்.

இரண்டு மூன்று கதிரைகள் அவரைச் சுற்றி வந்து விட்டன. ஆயினும் அவர் அவைகளை அலட்சியம் செய்துவிட்டு கதிர்ப்பாய் ஒன்றில் உட்கார்ந்து கொண்டார்.

பலர் அவரை சூழ்ந்து இருந்து கொண்டனர்.

சற்று வேளைக்குப்பின் எம்.பீயைச் சுற்றிப் பலவித பேச்சுக்கள் தொடங்கி விட்டன.

பாராளுமன்றம் பற்றி

தமிழர் நாகரீகம் பண்பாடு கலாசாரம் பற்றி.

தாக்கமான அரசியல் பற்றி.

கறுப்புக் கொடிகள், கடை அடைப்புக்கள் பற்றி.

தேநீர்க் கடைப் பிரவேசம் பற்றி.

ஆலையப் பிரவேசம் பற்றி.

மாவிட்ட புரம் பற்றி.

இப்படி எத்தனையோ பற்றி! எத்தனையோ ஆய்வுகள்!

“ஓ, ஓ, ஆடி அமவாசைக்கு மாவிட்டபுரத்திலே உள்ள கஞ்சலுகள் ஏதோ செய்யப்

போகுதுகளாம், நல்ல சுந்தரலிங்கமையா வோடைதான் பகிடி!”

‘சுந்தரலிங்கம் ஐயாவோடை வண்டில் விட்டாலும் துரைச் சாமிக்குருக்களெட்டை வண்டில் விட ஏலுமே?

“அதெல்லாம் பெரிய அடுக்குக்கள் நடக்குது! எங்கடை மார்க்கண்டன்ரை ஆக்கள். அதுதான் கோவன்னாப் பொடியன் அவங்கள் கீரிமலைவரையிலே இருக்கிறார்கள், எக்கணம் வெட்டிக் குவிப்பாங்கள்! விசாலாச்சியின்ரைமோன் இருக்கிறான் எல்லாத்துக்கும் சுட்டுத்தள்ளிப் போடுவான்”

உது சம்மா வினையாட்டான காரியமெண்டு நிலைக்கப்படாது! உந்தப் பஞ்சமப் படையளுக்குப் பின்னாலே ஆமான சிவப்புச் சட்டைக் காறங்கள் நிக்கிறாங்களெண்டு கதையாக்கிட்டு, ஆரோசணைகத்துப் பறையனும் ஒரு தன் அவன் தானும் தலைக்கிடாயாம்!”

இந்தக் கலந்துரையாடல்களிலெல்லாம் கலந்ததும் கலவாததுமாக எம்பி இருந்து கொண்டார்.

வேலிக்கரையோடு தலையைத் தாழ்ப் போட்டுக்கொண்டிருந்த சுப்பையன் எல்லாவற்றிற்கும் காதுகளைக் கூர்மையாக வைத்துக் கொண்டான்.

பந்தலுக்குள் சவக்கிருத்தியம் தொடங்கிவிட்டது.

“மார்க்கண்டன் மூண்டு கால் பந்தலுக்குத் தடியை வெட்டி வைச்சிருக்கிறியே” கட்டாடி மூண்டுகால் பந்தலுக்கு வெள்ளைகட்ட வேணும்வா? எடமூப்பன் வா பந்தலைப் போடு, பரியாரிப் பொடியா நீவா, கொள்ளுடக் காறனுக்குத் தலையை வழிச்சுப்போட்டு, மணியகாரனையாவுக்கு முகச்சுவரம் பண்ண வேணும்” என்று எல்லோரைரையும் அழைத்துக் குரல் வைத்தபடி வாத்தியார் கோடிப்புறம் சென்றார்.

மூப்பன் சின்னூன் சுப்பையனால் பின்னப்பட்ட பன்னாங்கைச் சரி செய்து தலை கட்டி முடித்து விட்டு கையில் வெட்டுக் கத்தியோடும் கட்டாடி செல்லப்பன் குளிப்பாட்டுக்கு மறைவு பிடிப்பதற்காக சீலை ஒன்றோடும், பரியாரி சுப்பையன் கருவிப்பையை ஆயத்தமாகக் கையில் வைத்துக் கொண்டும் உபாத்தியாருக்குப் பின்னால் போயினார்.

மூன்றுகால் பந்தல் போட்டாயிற்று.

அதற்குத் துண்டு கட்டியாயிற்று.

கொள்ளி குடக்காரனுக்கு சுவரம் பண்ணியாயிற்று.

பெண்கள் கூக்குரல்கள் மேலெழ இப்போது மணியகாரன் மூன்றுகால் பந்தல் வரை கட்டிலோடு தூக்கிச் செல்லப்படுகிறார்.

— பஞ்சமர் நாவல் — — மக்களின் பரந்த பார்வையில்...! —

ஈழத்தின் பிரபல எழுத்தாளர் கே. டானியல் எழுதிச் சமீபத்தில் தமிழகத்தில் பிரசுரித்து, வெளியிட்டிருக்கும் ‘பஞ்சமர்’ (இரண்டு பாகங்களும் அடங்கிய நாவல்) நூல் பற்றிய பரந்த பார்வைக்கு ‘மக்கள் இலக்கியம்’ களம் அமைத்துத் தருகின்றது. தாபன அமைப்புகளின் (சனசமூக நிலையங்கள், இலக்கிய, இயக்க அமைப்புகள்) சார்பாகவும் தனித்தும் வெளியிடும் கருத்துக்கள் பிரசுர களம் ஏற்றப்படும்.

மறுபடியும் “பரியாரி; பரியாரி” என்ற குரல்கள்.

மூன்றுகால் பந்தலில் வைத்து மணியகாரனுக்கு அவன் சவரம் செய்ய வேண்டும்.

பிணவெடில் முக்கைப் பிடுங்க,

தாடையால் வடியும் நிறை நீருக்குமேலாக சவர்க்கரத்தைக் கையால் தடவி, மூச்சைப்பிடித்துக் கொண்டு சுப்பையன் மணியகாரன் நயினாருக்கு சவரம் செய்து முடித்துவிட்டான்.

“அச்சா! பேந்தென்ன? வல்லி கூட இப்பிடிச் செய்ய மாட்டான்!” என்று வாத்தியாரின் பாராட்டும் கிடைத்து விட்டது.

அதற்கப்புறம்...

அதற்கப்புறம் அரப்பெண்ணை! பரியாரி சுப்பையன் அரப்பெண்ணைத் தட்டினைத் தூக்கிப் பிடிக்க,

அரப்பெண்ணை வைத்து விட்டவர்களின் கைகளில் செம்பு பிடித்து கட்டாடி செல்லப்பன் தண்ணீர்வார்க்க,

குடிமுழுக்கு—

மஞ்சள் தண்ணிமுழுக்கு—

இளநீர் முழுக்கு—

குளிப்பாட்டல் முற்றுப் பெற்றறிவிட்டது.

“ஐயாவுக்கு எடுத்த கோடியைப் பெட்டியிக்கை போட்டிட்டி ஐயா விரும்பி உடுக்கிற உடுப்பு களைத் தான் உடுக்க வேணும்!”

இப்படி ஒரு கண்டிப்பான குரல்.

அது எல்லோரினதும் அங்கீகாரத்தைப் பெற்றும் விட்டது!

“கட்டாடி, ஐயா உடுத்திருந்த வேட்டிக்கு நீ தான் உருத்துக்காறன் எடுத்துவை!”

கூட்டத்துக்குள் ஒருகுரல்:

மணியகாரன் ஐயா சகல ஐசுவரியங்களுடனும் பந்தலுக்குள் எடுத்துவரப்பட்டார்.

முதிரை நிறப் பிறெம்பெட்டி,

ஆயிரத்து எழுநூற்று மூன்று வேட்டி,

அணில் மார்க்கு பெனியன்,

ஆரணியன் சால்வைத் தலைப் பாகு,

தங்கப் பிரேம் கண்ணாடி,

அவர் புது மாப்பிள்ளை போலச் சயனிக்ரூர்.

தொடர்ந்து கிறுத்தியங்கள்.

பொற்கண்ணம்!

வாய்க்கரிசி!

“வாய்க்கரிசிக்காற்றற்றை கை கழுவுற தண்ணிச் செம்பைப் பரியாரியெட்டைக் குடுத்திடாதையுங்கோ, அது கட்டாடிக்குத்தான் உருத்து!”

ஒரு கிழவியின் குரல் வந்தது

“என்ன மார்க்கண்டன், சவங்காவிற உன்ரை ஆக்கள் சரியோ, மேலாப்புப் பிடிக்கிற வங்கள் ஆயித்தமோ”

“ஓமாக்கும் அதெல்லாம் ரெடி!”

“கட்டாடி, நிலபாவாடை விரிக்க உன்ரை ஆக்கள் ஆயித்தமோ?

“ஓமாக்கும் வரத்தியார் நயினார் அவங்கள் எப்ப எண்டு காத் துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்!

“டேய் சாம்பன் மூப்பன்!”

அந்தக் குரலுக்குப் பதிலாக மேளங்கள் தம்பட்டங்கள் சல்லாரிகள் யாவும் துரிதகால சுருதியில் ஒலித்தன.

தேவாரம்!

போட்டித் தேவாரம்!

அதற்குப் போட்டி!

மணியகாரனுக்குப் பிள்ளைகளும் இல்லை. அதனால் பந்தம் பிடிக்கயாருமில்லை. கிறுத்தியக்குருக்கள் அதைத் தடுத்து வைத்திருந்தார்.

மணியகாரனின் எண்பத் தெட்டுவயது மனைவியானவள் கண்ணீர் சிந்தி கூனிக்குறுகியையில் மணியகாரன் ஐம்பது ஆண்டுகளாகப் பாவித்துவந்த ராசாரானிக் குடை ஒன்றினைக் கொண்டு வந்து பெட்டி மூடும் நேரம் பார்த்து உள்ளே வைத்து விட்டாள்.

“ஐயாவின்ரை வெள்ளிப் பூண்போட்ட சிங்கப்பூர் பிரம்பையும் பெட்டியிலே வையுங்கோ!”

வாத்தியார் சரியான நேரத் திற்கு இதை ஞாபகப்படுத்தி விட்டார்.

பிரம்பும் வைக்கப்பட்டு விட்டது.

சின்னஞ்சிறிய கோழிக் குஞ்சொன்று அவலக்குரல் எழுப்பியது. யாரோ ஒருகிழவி, அதை பெட்டிக்குள் வைத்தாள்.

ஐயா சாகும் போது பஞ்சமி பெட்டி மூடப்படுகிறது!

தண்டிகை பந்தல்வரை வருகிறது!

மணியகாரன் நயினார் சகல சம்பத்துகளுடனும் வாகனத்தில் ஏறி விட்டார்:

தண்டிகையைச் சுற்றிமார் அடிப்பு!

பிரியாவிடைக் கூக்குரல்கள்; பிரலாபங்கள்!

சாம்பான்கள் கூட்டம் முன்னே செல்ல,

கட்டாடிமார் நிலப்பாவாடை விரிக்க

கொள்ளிக்குடக்காரன் தலைச் சனாக நிலபாவாடை மேல் நடக்க

முகிலாப்புக் குடிமைகள் நான்கு தடிகளில் முகிலாப்புப் பிடிக்க தண்டிகை தூக்க,

சகல சீர்வரிசைகளுடனும் மணியகாரன் கமக்காரன் வரும் பவனியில் கடைசிக்குடி மகனாகச் சுப்பையன்!

கொள்ளிகுடம் கொத்தும் கத்தி கமக்கட்டில்—

நெருப்புச் சட்டி தாங்கிய உறி இடக்கரத்தில்—

அதே கரத்தின் மேல் பகுதியில் பொரிப்பெட்டி குந்தி இருக்க—

வலக்கரம்பொரிஎடுத்து தண்டிகை மேல் தூவி விட.

உச்சி வெய்யிலில் சுப்பையனின் பாதங்கள் வெந்து துடிக்கின்றன.

அவனின் நெஞ்சு கொதிக்கிறது.

சுடலையை நோக்கி மூன்று மைல்கள் அவன் இந்தக் கோலத்தில் போகவேண்டும்!

அவனுக்கு அழகையாய் வருகிறது!

இருட்டி விட்டது.

சுப்பையன் இன்னும் வீட்டுக்கு வரவில்லை.

பொன்னிப்பெட்டை மகனின் வரவை எதிர்பார்த்து எதிர்பார்த்துத் தவித்துப் போனான்.

இருட்டிவரும் நேரத்திற்குப் பின்பு வல்லி நெடுந்தீவால் வந்து சேர்ந்தான். அவனைப் பார்த்த போது பொன்னிக்கு அழகை தான் வந்தது.

வல்லி மகன் சுப்பையனைத் தேடி இழவு வீடுவரை சென்று

விசாரித்தான். சுப்பையன் அங்கு இல்லை.

மறு நாளும் விடிந்தது.

சுப்பையன் வரவில்லை.

வல்லி ஊரெல்லாம் மகனைத் தேடினான்.

மறுநாளும் சுப்பையன் வரவில்லை.

வல்லி உறவினர் இருக்கும் கிராமங்கள் தோறும் சென்று சுப்பையனைத் தேடி அலுத்துப் போனான்.

சுப்பையன் வரவில்லை.

பத்து நாளுக்கு மேல் ஆகிவிட்டது.

மறுபடியும் சுப்பையன் காணாமல் போய் விட்டான்.

வல்லி ஒவ்வொரு நாளும் நன்றாகக் குடித்து விட்டுத்தான் வீடுவருவான்; விடியும் வரை அழுவான்.

பெர்னனிப் பெட்டை பட்டினிகிட்டு உருகிப்பேர்ய் விட்டான்.

வல்லி காலையில் வெளியே போன போது வாத்தியாரைச் சந்தித்தான்.

“வல்லி உனக்கென்னடாப் பா! உன்னை மோன் சுப்பையன்னை படமெல்லே பேப்பரிடே வந்திருக்கு” என்று வாத்தியார் சொன்ன போது அவன் திடுக்குற்றுப் போய்விட்டான் சுப்பையனுக்கு ஏதோ நடக்கக் கூடாதது நடந்து விட்டதாக வல்லி பயந்து போனான்.

வாத்தியார் கக்கத்துக்குள் இருந்த பத்திரிகை ஒன்றை எடுத்து வல்லியின் கண்களுக்குச் சமீபமாக விரித்துப் பிடித்தார்.

அதிலே ஒரு படம் இருந்தது.

“சாதி அமைப்புத் தகரட்டும் சமத்துவ நீதி ஒங்கட்டும்” என்ற பென்னம் பெரிய எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்ட நீளப் பதாகையின் கீழ் பலர் நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தனர். அதன் இடப்புறத்தடியை உயர்த்திப் பிடித்தபடி சுப்பையன் நின்றான்.

“வல்லி பரத்தியே உன்னை கடைக்குட்டி சுப்பையன்னை

வடிவை” என்று வரத்தியார் கேலித்தோனி வைத்தார்.

வல்லி படத்தை உற்றுப் பார்த்தபடி நின்றான்.

“வல்லி மோன்றை வடிவைக் கண்டியே?”

வாத்தியார் மறுபடியும் கேட்டார்.

வல்லியின் கண்களில் நீர் முட்டி நிரம்பி வழிந்தது அவன் விம்மினான்.

“வல்லி, ஏன்ராப்பா அழுகிறாய்? பொல்லாப் பிள்ளையிலும் இல்லாப்பிள்ளை நல்லது! உன்னை கடைக்குட்டி பிறந்து செத்துப் போருன்னெண்டு நினைச்சுத்தான் நீ அழுகிறாய் எண்டு எனக்கு விளங்குது! அவன் இனி வரமாட்டான் ராப்பா! உந்தச் சிவப்புச் சட்டைக்காறர் அவனைப் பலிக்கிடா யாக்கிப் போட்டாங்கள்! அழாதேபோ!”

வாத்தியாரின் இந்தப் பேச்சுக்கு வல்லி காத்திருக்கவில்லை.

வல்லிக்கு இப்போது ஒரு பத்திரிகை வேண்டும்!

அதை அவன் பெர்னனிப் பெட்டைக்குக் காட்டவேண்டும்!

அவன் சந்தையை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தான். இளையதம்பிக் கமக்காரன் வந்தார்.

“வல்லி, உன்னைத்தானடர் தேடினான்; ஒருக்காப் பட்டணம் மட்டும் போகவேணும். இந்த முகத்தை ஒருக்கா வழிச்சுவிடு” என்று கூறிக் கொண்டே இளையதம்பிக் கமக்காரன் வீதி ஓரத்துத் தண்ணீர் தொட்டிக்குப் பக்கமாக உட்கார்ந்தார்.

வல்லி அவரை விலத்தி விட்டு நடந்து கொண்டிருந்தான்.

இனைய தம்பிக் கமக்காரனுக்குக் கோபம் பொட்டுக் கொண்டு வந்தது. தனது சொல்லை வல்லி தட்டிவிட்டுச் செல்வதை யாராவது பார்த்து விட்டார்களோ என்றறியச் சுற்று முற்றும் பார்த்தார்.

வாத்தியார் வந்து கொண்டிருந்தார்.

கமக்காரனுக்கு சுயமரியாதை தலைதூக்கிவிட்டது.

“டேய் வல்லி, டேய் அம் பட்டா, டேய் பரியாரி!” என்று அவர் பலமாகக் கத்தினார்.

இக்குரல் வல்லிக்குக் கேட்டதோ இல்லையோ அவன் நடந்து கொண்டிருந்தான்.

நிமிர்ந்து நடந்து கொண்டிருந்தான். இப்போது எப்போதையும் போல அவன் கூனவில்லை. தன்னாலேயே அவன் முதுகெலும்பு நிமிர்ந்து விட்டது.

வல்லி சந்தையில் பத்திரிகைக் கடைவரை போய்விட்டான்

அவனுக்கு இப்போது வேண்டியது ஒரு பத்திரிகை! அதை அவன் ‘மனைவியானவளுக்குக் காட்ட வேண்டும்!

எப்போதும் அரையோடு ஓட்டிப் போய்க் கிடக்கும் நாலு முளத் துண்டினை எடுத்து உதறித் தோளில் போட்டுக் கொள்கிறான் வல்லி! ●

(4-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

காலத்திற் கற்றுக்கொண்ட சில கருத்துக்களையும், வார்த்தைப் பிரயோகங்களையும் உச்சாடனம் செய்வதாகும். இவர்கள் பல தகிடுதத்தங்களைச் செய்து மக்கள் இலக்கிய அணியைக் குழப்பிவிடப் பகிரதப் பிரயத்தனம் செய்கின்றனர். இவர்களிற் சில எழுத்தாளர்கள் அந்தப் பழைய நாட்களில் ஈழத்துத் தமிழ் மக்கள் இலக்கிய இயக்கத்தின் செல்வாக்கின் கீழ் ஏழ்மை பற்றியும் தாழ்மை பற்றியும் எழுதினார்கள். இப்பொழுது அவை பற்றி பேசுவதோ எழுதுவதோ தமது இலக்கிய அந்தஸ்துக்குத் தகாது, என்று கருதுகின்றார்கள் இந்த ஆரோக்கியமான ‘புனர் பரிசீலனைக்காரர்கள்’ இப்பொழுது இறுமாப்பான இலக்கியவாதிகள் ஆகியுள்ளனர். இவர்கள் தமது பழைய பெயரைக் கொண்டு புதிய வியாபாரம் நடத்தி மக்களைக் கெடுக்க முற்படுகின்றவர்கள்.

மக்கள் இலக்கியத்தைப் பொறுத்த வரையில் இவர்கள் தயவு தாட்சண்யமின்றி அம்பலப்படுத்தப்பட வேண்டிய ஆபத்தான எதிரிகள்.

புதிய பரம்பரை எதிரிகளில் இன்னொரு வகையினர் மாக்கிய வேடமணிந்து மண்டபத்துக்கு வர முயற்சிப்போர். இவர்கள் புதிய வியாக்கியானங்களுடன் புதிதாகத் தோன்றுவோருக்கு உரித்தான சலசலப்புடன் சலங்கைகட்டி ஆடுகின்றனர். என்னதத்துவங்களை பேசினாலும் தாம் மக்கள் இலக்கியத்தின் எதிரிகள் என்பதை இவர்களால் மறைக்க முடிவதில்லை.

இத்தகைய எதிரிகளை அம்பலப்படுத்துவதும் மக்கள் இலக்கியத்தின் பணியாகும்.

ஈழத்து மக்கள் இலக்கியம் எதிர் நோக்கும் பணிகள் சிக்கலானவை; அதே நேரத்தில் மகத்தானவை, தமிழில் வெளிவரும் எமது மக்கள் இலக்கிய ஏடு இதில் தனது பங்கையாற்றும் என்று உறுதியளிக்கிறோம். ●

விளங்காத வடிவங்கள் பற்றி...!

“தனது மானசீகக் கற்பனைபுடனும், ஆசீர்வாதத்துடனும் ‘எதார்த்தத்தைத் திரித்துக் காட்ட தனக்கிருக்கும் உரிமை’ யுடனும் தனது தூரிகையினால் ‘காத்திருக்கும் பெண்ணை வரைகிறான். நமக்கோ கத்தரித்துப் போட்ட சைக்கிள் டயர் நினைவுக்கு வருகிறது. ‘அண்ணலும் நோக்கினான்; அவளும் நோக்கினான்’ என்கிற காவியக் காட்சியை இவனது தூரிகை தொட்டபோது வெறிகொண்ட இருநாய்களின் குரலும் தெரிகிறது. முக்கோணங்களையும் சதுரங்களையும் தாறுமாறாக அடுக்குகிறான். ‘இளைப்பாறும் மனிதன்’ என்கிறான். நமக்கோ தலைசுற்றுக்கிறது.

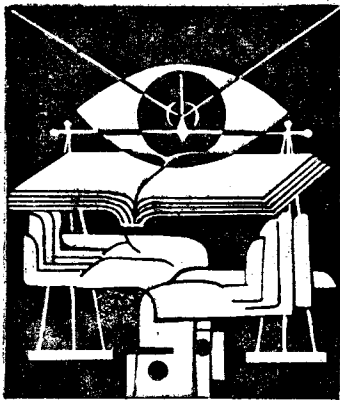
மனதுக்கு விரோதமாய்த் தலையாட்டுகிற கோழைத்தனமும், மற்றவர்களுக்கு முன் தன்னை ‘அறிவுஜீவி’யாய்க் காட்டிக்கொள்ள விரும்புகிற பாசாங்கும் இல்லாத எந்த ஒரு மனிதனாலும் இம்மாதிரியான ஓவியங்களை ரசித்துவிட முடியாது.”

(‘சங்கம்’ 1982 மே, ஜூன் இதழில் ‘இளைவேனில்’ எழுதியுள்ள ‘மோனாவிசாவின் புன்னகையை கம்ப்யூட்டர் தோற்கடித்துவிடுமா?’ கட்டுரையிலிருந்து.

மக்கள் இலக்கியத்திற்கு
எமது வாழ்த்துக்கள்!

சிவகுமாரன் அரிசி ஆலை

இருபாலை,
கோப்பாய்.



கே. டானியலின்

பஞ்சமர் நாவல் பற்றி...

வெளியீட்டு — அறிமுக — விமர்சன
அரங்குகளில்...

சென்னை வெளியீட்டு விழாவில்
பேராசிரியர் மார்க்ஸ்

ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகளைப் பற்றி - அவர்களின் போராட்டங்கள் பற்றி எழுதுகிற எழுத்தாளர்கள் தமிழகத்திலும் இருக்கிறார்கள். ஆனால், இரண்டிற்கும் ஒரு வேறுபாடு இருக்கின்றது. தமிழகத்தில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களைக்கதாபாத்திரங்களாகக் கொண்டு இலக்கியம் படைத்தவர்களில் பெரும்பாலோர் அந்த ஒடுக்கப்பட்டவர்க்கத்திற்கு அப்பாற்பட்ட நடுத்தரவர்க்கத்தையும், மேல்தட்டு வர்க்கத்தையும் சேர்ந்தவர்கள். குறவஞ்சி பாடிய திரி கூடராசப்பக் கவிராயரிலிருந்து, நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனை பாடிய கோபாலகிருஷ்ண பாரதி, தாகம் நாவல் எழுதிய சின்னப்பப் பாரதி உட்படப் பெரும்பாலோர் இந்த நியதிக்குள் அடங்குவர். அந்த ஒடுக்கப்பட்ட மக்களிடையே இருந்து தோன்றிய ஒரு சிலரும் மிகவிரைவில் அவர்களிடமிருந்து விலகி நகரங்கட்கு வந்து தாய் சார்ந்த ஒடுக்கப்பட்ட மக்களிடமிருந்து அன்னியப்பட்டுப் போகிறார்கள். ஆனால் ஈழத்தில் அப்படியில்லை. பஞ்சமர் நாவலாசிரியர் டானியல் அவர்கள் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் மத்தியில் தோன்றியவர். அவர்களோடு அவர்களுக்காக வாழ் பவர். அந்த மக்களுக்காகப் போராடுபவர்.

இந்நாவலில் நான் வியக்கும் விசேச அம்சம் இதன் இலக்கியச் சுவை, புத்தகத்தை எடுத்துப் படித்தால் படித்து முடிக்கும் வரை விறு விறுப்பாகச் சுவைகுன்றாமல் நகர்த்திச் செல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் தான், வழக்கமாக நமது படைப்புக்களில் அழகியல் இல்லை என்று சொல்லுபவர்கள் கூட 'பஞ்சமர்' பற்றி அந்தக் குறையைச் சொல்ல தமிழகத்தில் முயற்சிக்க வில்லை (ஒரு வேளை இனித்தொடங்கலாம்.) அவர்கள் சொன்ன குறைகளெல்லாம் இதுதான் மேல்தட்டுவர்க்கத்தின் ஊழல்களை பொட்டுக்கேடுகளை மட்டுமே படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார் என்பது. இந்தக் குற்றச் சாட்டுகளைக் கூறுபவர்கள் கூட மேல் தட்டு மக்களிடம் பிழைகள் இல்லை என்று சொல்லத் துணியவில்லை.

ஆங்கில இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளர்
பத்மா M. A.

சமீபத்தில் நான் படித்தவற்றுள் மிக அருமையான நாவல் இது. சிறந்த அழகியல் அம்சத்துடன் சம்பவங்களை யதார்த்தமாக இணைப்பதில் 'பஞ்சமர்' நாவலாசிரியர் மகத்தான வெற்றி பெற்றுள்ளார்.

திரைப்பட உதவி டைரக்டர்
வித்தியாஷங்கர்

இத்தகைய உன்னதமான ஒரு நாவலை விமர்சனக் கும் தகுதி எனக்குக் கிடையாது. கணையாழி போன்ற பத்திரிகைகளும், ஜெயகாந்தன், ராமசாமி போன்ற எழுத்தாளர்களும் பார்ப்பனியத்திற்கு ஆதரவான கதைகளைப் படைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது, சாதிக்கு, தீண்டாமைக்கு எதிரான இத்தகைய நூல் வெளிவந்திருப்பது பாராட்டுக்குரியது.

கவிஞர் இளவேனில்

நான் இந்த வட்டார வழக்கில் எழுதப்படுகிற நாவல்களையே படிப்பதில்லை. நான் 'கார்க்கி' பத்திரிகை நடத்தும் போது திருநெல்வேலித் தமிழில் எழுதப்பட்ட எழுத்துக்களையும், இலங்கைத் தமிழில் எழுதப்பட்ட எழுத்துக்களையும் பிரகரிப்பதே இல்லை யென்ற வீரதமே வைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அதே போல அந்த மன நிலையோடேயே இப் 'பஞ்சமர்' நாவலையும் வேண்டா வெறுப்பாகவேதான் படிக்க ஆரம்பித்தேன். ஆனால், நாவலைப் படிக்கப்படிக்க நாவலின் சிறப்பை அறிந்து கொண்டேன். மிகவும் அழகாக இந்நாவல் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அழகியல் ரீதியாக மிகவும் சிறப்பான நாவல் இது. பொதுவாக மார்க்கியக் கொள்கையின் வழியில் இலக்கியம் படைக்கிறோம் என்று சிலர் அப்படியே தமது கட்சிக் கோட்பாடுகளை நேரடியாகப் புகுத்தி இலக்கியத்தைப் பிரச்சாரக் கட்டுரையாக்கி விடுகின்றனர். உதாரணமாக கணேசலிங்கன் போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம். அவரது நாவலொன்றில் "மணிமேகலை" அரசுபற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதி இருந்தாயே - அதைப்படி" என ஒரு

பாத்திரம் சொல்லும். உடனே மணிமேகலை, லெனினின் 'அரசும் புரட்சியும்' புத்தகத்திலிருந்து மூன்று பக்கங்களை ஒப்பிக்கும். இது இலக்கியமல்ல. டானியலின் நாவலில் இப்படி வெளிப்படையான பிரச்சாரங்கள் இல்லை. சம்பவங்களைச் சித்தரிப்பதன் வாயிலாகவே சொல்லப்பட வேண்டிய கோட்பாடுகள் சரியான முறையில் வலியுறுத்தப்படுகின்றன. இந்த நாவலைப் பிரசுரிப்பதற்கு ரொம்பவும் தைரியம் வேண்டுமென்று இந்த நாவலின் முன்னுரையில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. பிரசுரிப்பதற்கென்ன, படிப்பதற்கே ரொம்பவும் துணிச்சல் வேண்டும்.

கவிஞர் அக்கினிபுத்திரன்

சாதிக் கொடுமைகளைச் சித்தரிக்கின்ற அருமையான நாவல் இது. சாதிகள் இங்கு முற்போக்காளர்கள் மத்தியில் கூட ரத்தத்துடன் கலந்திருப்பது வருத்தத்திற்குரிய விஷயம். சாதிக் கொடுமைகளை வைத்து இலக்கியம் படைக்கிற கணேசலிங்கன், டானியல் போன்றோர் பாராட்டுக்குரியவர்கள். தமிழகத்தில் இத்தகைய (பஞ்சமர்) நாவல்கள் தோன்ற வில்லையே என்று எனக்கு முன் பேசியவர்கள் வருத்தப்பட்டார்கள். இத்தகைய நாவல் தோன்றுவதற்கு இங்கே வலுவான அரசியல் இயக்கங்கள் இல்லை. டானியலுக்கு இயக்கம் துணைசெய்திருக்கிறது. டானியலும் தமது பங்களிப்பை சிறப்பாகவே நிறைவு செய்துள்ளார்.

தலைமைதாங்கிய பேராசிரியர்

டாக்டர் இளவரசு

இந்த அற்புதமான நாவலின் ஒவ்வொரு அம்சமும் என்னைக் கவர்ந்தது. ஈழத்து நாவல்களுக்கு அடிக்குறிப்புப் போட்டால் தான் புரிந்து கொள்ள இயலும் என ஒரு அறிஞர் கேலி செய்ததாகக் கேள்விப்பட்டேன். அடிக்குறிப்போடு தருவதெல்லாம் இலக்கியத்திற்கு இழிவானது ஆகாது. காப்பியம் போலத்தான் புதினமும். சங்கப்பாடலுக்குக் கொடுக்கும் மரியாதையை ரகுநாதன், ஜெயகாந்தன், டானியல் போன்றோருக்கும் கொடுக்கிறோம்.

நூலை வெளியிட்ட தொ.மு.சி. ரகுநாதன்

குறுகிய காலநேரத்தில் இந்நாவல் எனக்குப் படிக்கக் கிடைத்தது. பல சிரமங்களுக்கு மத்தியில் படிக்க வேண்டியதாயிற்று. பஞ்சமரின் தரம் மிக உயர்வானது. டானியலை எனக்கு 25 வருடங்களாகத் தெரியும். அவரது பல எழுத்துக்களை நான் படித்திருக்கிறேன். அவர் யாருக்காக, எதற்காக எழுதுகிறார் என்பதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். அவர் வர்க்க அரசியலில் இறுக்கமுள்ளவர். இந்நாவலில் இவர் தேர்ந்தெடுத்த கருப் பொருள் 'பஞ்சமருக்காக' மட்டுமல்ல. மற்றப்பல எழுத்துக்களிலும் அவர் இதைச் செப்பமாகச் சாற்றியிருக்கிறார்.

தஞ்சாவூரில் 'பஞ்சமர்' முதல் வெளியீடு தஞ்சை ராமமூர்த்தி

இந்த நாவலைப் படிப்பதற்கு எடுத்தபோது சுமார் முப்பது பக்கம்வரையில் மிகவும் சிரமப்பட்டேன். பேச்சு வழக்கு எனக்கு அதிகமான இடைஞ்சலைக் கொடுக்கவில்லை. ஆனால், பேச்சுவழக்குக்குட்பட்ட முக்கிய கலாசார பிரதேச நிகழ்வுகளைத் தெரிவிக்கும் முழுமைச் சொற்கள் நாவலின் கருத்தை விளங்கிக் கொள்ளச் சற்றுக் கஷ்டத்தைக் கொடுத்தன. அதன் பிற்பகுதியிலே சேர்க்கப் பட்ட அருஞ்சொல் அகராதி எனக்கு மிகவும் ஒத்தாசை புரிந்ததனால் விரைவாக நாவலைப் படித்து முடித்தேன். எமது இருநாடுகளிடையேயுள்ள பெரும்பான்மை மக்களாகிய விவசாயிகளுடைய பிரச்சினைகளின் ஒன்று பட்ட நிலையைப் புரிய வைத்திருக்கிறது.

தஞ்சையில் தலைமை தாங்கிய பாரதிப் பித்தன்

பலாத்காரம் என்பது ஒரு கொள்கையல்ல. சரியான ஒரு கொள்கையை முன்னெடுத்துச் செல்ல எடுக்கப்படும் வழிகளில் ஒன்றாக பலாத்காரமும் அமைந்து விடுகிறது. இது தவிர்க்கப்பட முடியாததாகும். இந்நாவலில் இப்படிப் பட்ட நிகழ்வுகள் இருப்பதை ஆங்காங்கே அவதானிக்கலாம்.

வே. மு. பொதியவெற்பன்

சமீபத்தில் இங்கு வந்துள்ள பத்திரிகையாளர் ஒருவரிடம், "தமிழ் நாட்டில் ஏதாவது கிராம மொன்றைப்பார்த்தீர்களா?" என்று கேட்ட போது "இல்லை" என்று பதில் கூறிய அவரிடம் "அப்படியானால், கிராமப்புற அனுபவங்களில் விருப்பமில்லாத நீங்கள் 'பஞ்சமர்' நாவல் பற்றி அபிப்பிராயம் சொல்ல முற்பட்டிருக்கலாமா?" என்று ஒருவர் திருப்பிக் கேட்டதாக அறிகிறேன். ஆகையினால், இதன் ஆசிரியரின் அரசியல் போக்கில் அதிருப்தி கொண்டவர்களினால் கிளப்பி விடப்படும் வெறும் புரளிகளை தமிழகத்து வாசகர்கள் நிராகரிப்பார்கள்.

கொழும்பில் தலைமைவகித்த உழைக்கும் பத்திரிகையாளர் சங்கத் தலைவர் சிவகுருநாதன்

இதன் நாவலாசிரியர் டானியலின் நீண்டகால இலக்கியப்பார்வையின் ஊடாகப் பிறந்தது 'பஞ்சமர்' நாவல். தமிழ்ச் சமூகத்தின் மிகப் பிற்போக்கான சம்பவங்களைத் துணிகரமான முறையில், நிதர்னத்துடன் இவர் வெளியே கொண்டு வந்துள்ளார். சமபந்தி போசனம் போன்ற செயற்பாடுகள் இன்று, நேற்றுத் தோன்றியவையல்ல. அதில் பங்கு கொண்டவர்களில் நானும் ஒருவன். ஆயினும், சாதிப் பிரச்சனை தீர்வதற்குப் பதில் வளர்ந்தே வந்துள்ளது. அடிப்படையில் அதுதீரும் காலம் வரை இந்த அம்சம் கொண்ட இலக்கியங்கள் பிறப்பதை யாராலும் தடுத்தவிட முடியாது. (மிகுதி அடுத்த இதழில்)

தொகுப்பு: ந. சேனாமாஸ்காந்தன்



உணர்வுதரும் சாவுகள்!

- பொன் பொன்ராசா

இயற்கை அன்னையின் எழிற்கர மதனில்
சிந்து பாடும் இந்துமாக் கடலில்
உயர்ந்து விளையாடும் ஈழமணி நாட்டில்,
இயற்றமிழ் இலக்கியமாய் இன்னிசை மீட்கும்
நல்பண் பாட்டு யாழ்குடா தனிலே,
வியக்கும் எழிலாய் மலரும் வதனமென
நியத்தினில் சிறக்குமுயர் புன்னுலேக்கட்டுவன் தன்னில்
கயமையுறு வேளார் குடியை வாழ்விக்கும் பஞ்சமர்(கள்)
நயமாய்த் தேர்ந்தா வினைமத்தா லோடயிலே
பயங்கர வதைகள் கண்டன மூவுயிர்கள்
கயவர் சதியில் அண்ணாச்சாமி, இரத்தினன்,
இராசசேகரம் வீரரெனத் துயின்றன ரன்றோ!

ஊராரும் உற்றமொடு சுற்றத் தயலாரும்
உடனிருந்த மூவரது உயிர்பிரிவு கண்டு
ஆராத கண்ணீர் வெள்ளத்தாழ் கடலில்
அழுந்தி விழுந்து அழுது புலம்புபுற்றுர்
தீராத சாதிவெறி அரக்கத் தனத்தாலே
துண்டமாய் துடிதுடிக்க குருதிபாய
கடப்பட்டு துளைபட்டு உடலும் சாய...
நீசர் திமிரடக்க இச்சர்தல் நினைவுதரும்.

ஊர் நடுவே ஒங்கிவளர் மரம்மூன்று
உரு நிழல் தந்துதவு மாபோல்
ஊர் நம்ப மூவர்தாம் இறந்ததாலே
ஊக்கமுடன் ஆக்கமதை எமக்கு
பேர் ஆர்வ வர்க்க உணர்வோடே
பெரி தெமக்கே உந்த விட்டார்!
ஊர் திரள உயர்ந்திட்ட இச்சர்வு(கள்)
நம்மவரை உணர்வு கொள்ள வைத்தனவே!

மக்கள் கலை, இலக்கியப் பெருமன்றத்திற்காக வட்டுக்கோட்டை மேற்கு வி. சின்னத்தம்பி அவர்களால் 550, கே. கே. எஸ். வீதி, யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள சிரித்திரன் அச்சகத்தில் அச்சிட்டு அக்டோபர் 21-10-82 ல் வெளியிடப்பட்டது.



எழுர்ச்சி

வி. ரி.
இளங்கோவன்

மாவலி வெள்ளமென வாலிபர் கூட்டம்
மாத்தலைவன் சிந்தலைகள் வலிமைக்கூட்டம்
தீவிரமாய் இயங்கிடவே திசைகளெங்கும்
தியவர்க்குப் பிடித்ததுவோ குலைநடுக்கம்.

பூவிரிந்ததென தேனீக்கள் பெண்கள்
நாடி வந்தார்கள் தரித்திரம் தொலைக்கவே,
செல்லக்கிளியென்ற பெயர் அன்று
மல்லர்க்கு யமன் நன்று, நன்று!

உள்ளத்தால் உயர்வடைந்தார்கள் வர்க்க
உணர்வால் ஒன்றாய் நின்றார்கள்
கள்ளத்தால் மெல்ல நினைத்தோர் — தலைகவிழ
கதைமுடிக்க கனன்றெழுந்தார்கள்!

சினத்தளபதி ஓரகூன் வார்த்தைகள்
கானமாய் கேட்கிறது எங்காதுகளில்
இயக்கக் காரண இலக்கியக்காரன்
இலக்கியக்காரன் இயக்ககாரனே!

இரத்தம் அள்ளிப் பூசுமடா?

- தில்லைமுகிலன் -

யாருக்கு யாரிங்கு அடிமையடா — தீண்டாமைப்
போருக்கு மீண்டும் புறப்படடா — (யாருக்கு...)

அடிமை, குடிமை நாமன்றோ — அவர்
ஆளுமை தன்னில் நாயாமோ? —
கொடுமைச் செயலில் எங்களுயிர் — தினம்
கொல்லல் படுதல் சரியாமோ? (யாருக்கு...)

கொடுமை இதுநான் போதுமடா — இனி
பொறுமை கொள்ளல் மடமையடா!
அடிமை நாமெனச் சொல்வோர்கள் — தம்மை
அழித்தல் வேண்டும் புறப்படடா! (யாருக்கு...)

உழைத்த மக்கள் உடல்நோக — தினம்
உறிஞ்சும் வர்க்க வெறிச்சர்தி;
இளைத்த தீமைகள் போதுமடா — அவர்
இரத்தம் அள்ளிப் பூசுமடா. (யாருக்கு...)